ELÄKÖÖN SUUREN LOKAKUUN SOSIALISTISEN REVOLUTSION XX-VUOTISPÄIVÄ SSSR:ssä!

KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, YHTYKÄÄ!

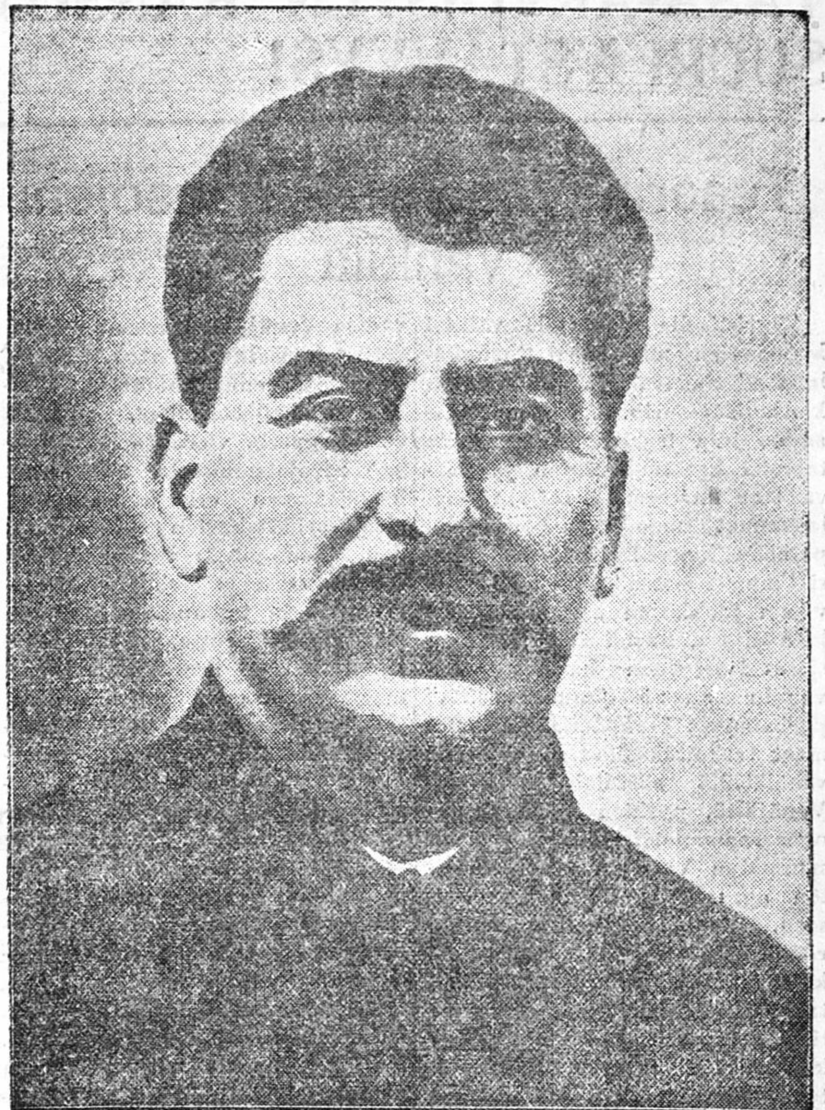
Финская газета „ПУНАЙНЕН КАРЬЯЛА"

PUNAINEN KARJALA

NKP(b):n Karjalan AK:n ja KASSR:n TpKK:n lehti 17:s vuosikerta ★ Jokapäiväinen sanomalehti — Hinta 10 kop. 1/1 vk. 30:—, 1/2 vk. 15:—, 1/4 vk. 7:50

N:o 228. V. 1937 — Kuusipäivän 1:nen päivä — Sunnuntaina marraskuun 7 p:nä

1917 XX 1937

Suuren kansan voittojuhla

Kaksikymmentä vuotta sitten Venäjän työväenluokka ja talonpoikaisto, proletaarisen revolutsion suurten nerojen Leninin ja Stalinin luoman ja vaaliman bolshevikipuolueen johdolla, murskasivat kapitalistien ja kartanoherrojen vallan ja pystyttivät proletariaatin diktatuurin — Sovettien vallan.

Vuonna 1923, Lokakuun Sosialistisen revolutsion neljännelle vuosipäivälle V. I. Lenin kirjoitti:

”Mitä kauemmaksi jää meistä tämä suuri päivä, sitä selvemmäksi tulee proletaarisen revolutsion merkitys Venäjällä, sitä syvällisemmin me ajattelemme myös työskentelymme käytännöllistä kokemusta, otettuna kokonaisuudessaan.”

Maamme kaikilla äärillä pulppuaa täyteläinen elämä. Maamme kansa rakentaa sellaista yhteiskuntaa, jota maailmassa ei ole vielä ollut. Sosialismin maa on suuri valtio, maailmassa ainoa sellainen maa, jossa monivuotisen, sitkeän taistelun tuloksena on voittanut uusi yhteiskuntajärjestelmä, rakennettu kaupungin ja maaseudun työtätekevien sosialistinen yhteiskunta.

Tässä yhteiskunnassa on kaikkein kalleinta ja arvokkainta pääomaa ihminen, kasvaa uusi sosialistinen ihminen, jolle huoli sosialistisen yhteiskunnan intresseistä, yhteiskunnallisen omaisuuden kukoistuksesta, kollektiivisen työn menestyksistä on tullut jokapäiväiseksi tarpeeksi, hänen elämänsä laiksi.

Suuri sosialistinen revolutsio on vetänyt taisteluun Sovettien vallan lujittamiseksi työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston miljonaiset joukot, vetänyt ne osallistumaan Sovettien valtion hallintaan ja uuden luokattoman yhteiskunnan sosialistiseen rakennustyöhön. Revolutsiomme on ensimmäisen kerran maailmassa tuonut vapauden sorretuille kansallisuuksille ja kohottanut entisen tsaarin Venäjän monimiljonaiset sorretut kansat sosialismin vapaiden ja tasa-arvoisten rakentajien tasolle.

Näiden kahdenkymmenen vuoden aikana SSSR on muuttunut etumaisen industrian ja etumaisen, koneellistetun suurmaatalouden maaksi. Sosialististen talousmuotojen yleismaailmallis-historiallisten voittojen pohjalla SSSR:ssä on täydellisesti likvidoitu kaikki kapitalistiset luokat kaupungissa ja maaseudulla.

Viestit SSSR:n työväenluokan voitoista, sosialismin voitosta maassamme, SSSR:n työtätekevien aineellisen ja kulttuurisen tason jatkuvasta kasvusta, Sovettiliiton vapaiden kansojen onnellisesta elämästä, tunkeutuvat kaikkialle, missä asuu, työskentelee ja kärsii kapitalistimaiden ja siirtomaiden sorrettuja ja riistettyjä joukkoja. Stalinilaiseen Konstitutsioon kirjoitetut sovettikansan suuret voitot innostavat kaikkien maiden työtätekeviä, lujittavat heidän miehuuttaan ja päättäväisyyttä seurata sovettikansan esimerkkiä, kansan, joka Leninin-Stalinin puolueen johdolla on kukistanut lokakuussa v. 1917 kapitalistien ja kartanoherrojen vallan.

Sosialismin mahtavan rakennuksen kruununa on Stalinilainen Konstitutsio, työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion Konstitutsio, kommunismin ensimmäisen vaiheen Konstitutsio. Siihen on kirjattu uuden yhteiskunnan rakenne, yhteiskunnan, josta ainiaaksi on hävitetty toisen ihmisen toista ihmistä kohtaan harjoittama riisto, on kirjattu sovettikansalaisen oikeudet ja velvollisuudet. Kas tämän vuoksi sovettikansa on niin rajattomasti uskollinen Leninin-Stalinin puolueelle, toveri Stalinille — Konstitutsion luojalle. Tämän vuoksi puolueellemme ja sovettihallitukselle, toveri Stalinille kaikuvat rakentajiemme parhaimmat laulut.

Suurin historiallisin voitoin kansamme ottaa vastaan Suuren Lokakuun Sosialistisen revolutsion XX-vuosipäivän. Voittojensa innostamana se kulkee uusiin, vielä suurempiin voittoihin, kommunismiin.

Kaksikymmentä vuotta

Vuoskymmentä kaksi, —
sen sanoa voisi
vain vesipisaraksi,
min ahmasi
ajan rannaton meri.
Mut tuhatta vuotta
se vastata voipi
ja merelle ajan
majakan luoda,
mi auringon lailla
maapallon ylitse
valoa näyttää
ja sorretuille
voi lohtua tuoda
ja uudella toivolla
etsivät täyttää.

Se majakka, ajan
mi merellä nousee;
se aurinko, mikä
nyt valoa antaa
ja viittovi tietä,
päämäärään mi yksin
kansat voi viedä,
se Sovettiliiton
nimeä kantaa, —
kakskymmentä vuotta
sen ikä.
Kakskymmentä vuotta
nyt kulunut vasta
on maailman palosta
roihuavasta,
raharuhtinaat vihaa
kun kansojen kesken
lietsoivat, uhraten
ihmisverta ja -lihaa.

Kas salaman lailla
Leninin sana:
KANSALAISSOTA! —
leimahti julki.
Maailman mailla
jylinä kulki,
mi herätti kansat.
Revolutsion liekeistä
kuudennes maasta
voittoisna nousi
pois lakaisten
ihmissyöjien saastan.

Kakskymmentä vuotta —
ja jokainen niistä
uus paasi ja pylväs
on maailman uuden
historiassa —
ajan stalinilaisen —
tulevaisuuden.

Kakskymmentä vuotta
kuin tuhat vuotta. —
Ei, enemmän vielä!
pyramiideista Panaman kanavaan
tuhatvuosissa ihminen
onnensa tiellä
niin kauas ei päässyt,
kuin Lokakuun päivistä
Sosialismin Konstitutsion päiviin
hän Leninin, Stalinin
johdolla käyden
on päässyt, luoden
jo onnensa täyden.

Ei kumma, jos vauhdissa
heikkojen päätä
jo huimata alkoi.
Aikoivat luikurit rannalle jäädä,
kun sovettilaivamme
aaltoja halkoi.
Mut luikurit, raukat
on temmannut myrsky
ja hylkyinä rannalle
heittänyt tyrsky.
Ja kirkkaus toisten
silmiä vaivaa,
kuin Louhi he tahtovat
sovettiauringon
vuorehen kaivaa;
yön varjoilla maamme
kaunihin peittää
ja herrojen orjiksi
kansat sen heittää.
Mut vihollisjoukkiot
paljasti kansa,
pois savusti käärmehet
luolistansa.
Pois luikurit, raukat
ja selväksi suunta,
ei juonin ja mutkin
ne sovettimaamme
saa nousua estää.
On linnamme luja,
sen perusta kansa,
työn ylpeä valtias,
maailman luoja,
se kallio, jolle
rakettu lujana kestää.

Kirj. TAPIO

PYKÄLÄ 2. SSSR:n poliittisen perustan muodostavat työtätekevien deputaattien Sovetit, jotka ovat kasvaneet ja lujittuneet tilanherrojen ja kapitalistien vallan kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin valloittamisen tuloksena.

PYKÄLÄ 3. Kaikki valta SSSR:ssä kuuluu kaupunkien ja maaseudun työtätekeville työtätekevien deputaattien Sovettien muodossa.

PYKÄLÄ 4. SSSR:n ekonoomisen perustan muodostavat sosialistinen taloussysteemi ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus, jotka ovat vakiintuneet tuloksena siitä, että kapitalistinen taloussysteemi on likvidoitu, tuotantovälineiden yksityisomistus poistettu ja hävitetty toisen ihmisen toista ihmistä kohtaan harjoittama riisto.

SSSR:n KONSTITUTSIOSTA.

TSAARIN VENÄJÄ OLI KANSOJEN VANKILA. SOVETTIMAASSA KASVAA JA LUJITTUU TASA-ARVOISTEN KANSOJEN SUURI LIITTO. ELÄKÖÖN SSSR:n KANSOJEN VELJESLIITTO JA SUURI YSTÄVYYS!

(NKP(b):n KK:n loosungeista Suuren Lokakuun sosialistisen revolutsion XX-vuotispäiväksi)

Tsaarin Venäjä — kansojen vankila

Tsaristisella Venäjällä vallitsi kymmenien miljoonien "muukalaisten" ankara ja säälimätön kansallisuussorto. Kansallisuussorto, jota tsaristinen monarkia toteutti kartanoherrojen ja porvariston intresseissä, sai mitä erilaisimmat muodot. Erikoisella painolla kansallisuussorto lankesi "muukalaisten" t y ö t ä t e k e v i e n joukkojen hartioille. Keski-Aasiassa, Bashkiriassa, Kaukasiassa tsaristinen hallitus väkivalloin anasti "muukalaisilta" parhaimmat ja hedelmällisemmät maat tarkoituksella asuttaa ne venäläisillä siirtolaisilla keski-Venäjältä, pyrkien täten kartanoherramaanomistusta vastaan suunnatun Venäjän talonpoikaiston agraariliikkeen heikentämiseen. Venäjän teollisuusporvariston interesseissä tsarismi ehkäisi kansallisten rajaseutujensa taloudellista kehitystä, erikoisesti idässä, turvatakseen niissä keski-Venäjältä tulevien teollisuustavaroiden menekin ja samaan aikaan pumpatakseen näistä siirtomaista tarvittavan raaka-aineen teollisuudelle.

Tsarismi tukahdutti "muukalaisten" ei ainoastaan taloudellisen, mutta myös kulttuurillisen kehityksen, vainoten niiden kieltä ja kansallista kulttuuria — lehdistöä, koulua, kieltäen "muukalais"-kielien käytön virastoissa jne. V. 1906 mennessä oli kokonaan lakkautettu kirjojen julkaiseminen ukrainan kielellä. Tsaarin ministeri Valujev vakuutti, että "ei ole ollut, ei ole, eikä tule olemaan ukrainan kieltä".

Kansallisten raja-alueiden venäläisiin kouluihin päästettiin ainoastaan "muukalaisten" huippuosa — bai'ien, kauppiaiden ja kartanoherrojen lapsia, joissa kasvatettiin tsarismin agentteja ja apulaisia syrjäseuduilla.

Poliittisessa suhteessa "muukalaiset" olivat oikeudettomampia vielä suuremmassa määrin kuin venäläiset työtätekevät joukot. Niinpä v. 1907 kesäkuun 3 p:n lailla Valtion duuman vaaleista syrjäytettiin kokonainen sarja kansallisuuksia: uzbekit, turkmenit, kazahkit, kirgizit, jakutit, kalmukit ym. Vain mitätön "muukalaisten" huippukerros — feodaalit, suurkauppiaat yms. — päästettiin toisluontoisiin valtion toimiin, ollen ne tsarismin käskyläisinä ja agentteina. Etuoikeutettu asema oli vain Baltian lääneissä olevilla saksalaisilla parooneilla, jotka saivat aika paljon komennuspaikkoja armeijassa ja hallituksessa ja jotka olivat itsevaltiuden tukipylväänä ja taantumuksen tukena.

Revolutsionisen liikkeen kasvaessa Venäjällä tsarismi voimistutti kansallisuussortoa, lietsoi kansallisia ennakkoluuloja, lietsoi kansallisuusvihaa, pyrkien tämän avulla vieroittamaan joukot revolutsionisesta taistelusta, hajoittamaan eri kansallisuuksien työtätekevien yhtenäisyyden. Tsarismi ärsytti venäläisiä, ukrainalaisia ja valkovenäläisiä työläisiä ja talonpoikia juutalaisia työläisiä vastaan, azerbaidzhanilaisia — armenialaisia vastaan jne; tsaarin poliisi organisoi juutalaispogromeja Ukrainassa ja Valko-Venäjällä, azerbaidzhanilais-armenialaisen vihankiihkon Bakussa ja Taka-Kaukasian muissa kaupungeissa jne.

Tsarismi koetti muuttaa Venäjän kansan toisten kansojen sortamisen aseeksi. Venäläisiä pidettiin vallitsevana natsiona, kaikkia muita kansallisuuksia halveksittuina "muukalaisina". Hallitus pyrki rappeuttamaan Venäjän kansan joukot suurvaltaideologialla lujittaakseen herruuttaan näiden samojen joukkojen yli. Mutta Venäjän kansan etumaiset kerrokset, ennenkaikkea Venäjän työväenluokka, suuttumuksella kumosi tämän etuoikeuksien ja eriarvoisuuden systeemin.

Lenin moneen kertaan lainasi Marxin ja Engelsin sanoja siitä, että "ei voi olla vapaa se kansa, joka sortaa vieraita kansoja". Vapautuksensa intresseissä Venäjän työväenluokan oli kukistettava tsarismi, hävitettävä koko kansallisuussorron systeemi, julistettava Venäjän kaikkien kansojen itsemääräämisoikeus aina eroamiseen asti. Vain tätä tietä Venäjän proletariaatti voi vallata Venäjän sorrettujen kansojen työtätekevien joukkojen luottamuksen, joukkojen, jotka taistelivat tsarismia vastaan, ja johtaa ne mukanaan tsaristisen monarkian rynnäköimiseen.

Tämän revolutsionisen proletaarisen linjan puolesta kansallisuuskysymyksessä Lenin ja Stalin jo ennen lokakuuta v. 1917 kävivät ankaraa taistelua menshevikejä, trotskilaisia vastaan, Buharinia ja Pjatakovia vastaan, jotka kielsivät kansojen itsemääräämisoikeuden tunnustamisen välttämättömyyden ja olivat imperialismin avoimen puolustamisen kannalla. Bolshevikien ohjelma kansallisuuskysymyksessä jo ennen v. 1917 on loistavasti esitetty Leninin useissa teoksissa ja kansallisuuskysymyksen alalla olevassa toveri Stalinin klassillisessa teoksessa "Marxismi ja kansallisuuskysymys".

(Lyhennellen zhurnaalista "Propagandist".)

Matkat SSSR:ään

Ranskalainen antifasisti John Ponse, jättäen SSSR:n, sanoo: "Takana on kaikki niin aurinkoista! Edessä on kaikki niin pimeää!" Maa, josta 100 vuotta sitten pyrkivät pääsemään ulos kuten vankilasta, maa, joka vuosisatoja on kärsinyt sietämätöntä sortoa, on muuttunut iloisen työn maaksi, majakaksi, johon tähtäävät koko maailman parhaimpien ihmisten katseet. Allaolevassa julkaisemme katkelman John Ponsen kirjasta "Sovettipäivät".

Aamulla matkustamme pois Parisista. Turistien — "Sovettiliiton ystävien" ryhmässä on 162 ihmistä, mitä erilaisimpine poliittisine katsomuksineen. "Sovettiliiton ystävät", kuten tunnettua, ei ole puolue.

Kaikkein enimmän on intellektuaalisten ammattien ihmisiä: 46 professoria ja opettajaa, 21 vapaa-ammattien edustajaa, heidän joukossaan 3 lääkäriä, yksi farmaseutti, yksi dantisti. Sitten 20 eri ammattialan työläistä, 18 palveluskuntalaista, on myöskin kommersantteja, käsityöläisiä.

Meidän joukossamme on Ranskan eri siirtomaiden edustajia. Pohjois-Afrikasta on 15 henkilöä. Minä olen Marokosta.

*

Höyrylaivan, joka meitä kuljettaa, voi tuntea punaisesta lipusta laivan keulassa. Me nousemme kannelle ja osottaudumme olevan sovettialueella.

Tämä on erittäin ylellinen höyrylaiva, joka kantaa 166 matkustajaa.

Matkustajia palvelee laivassa 30 henkilöä käsittävä miehistö. Miehistössä on myös naisia: yksi heistä valmistautuu kapteenin apulaiseksi, toinen on toisen luokan merimies ja kolmas — taloudenhoitaja.

Me sijoitumme erittäin tilaviin, erittäin puhtaisiin, ilmaa täynnä oleviin hytteihin.

Aamiaisen ja passien tarkastuksen jälkeen lähdemme rannasta. Kello 18 matkustajat kutsutaan kokoukseen, minkä on kutsunut koolle "Sovettiliiton ystävien" yhdistys.

Tässä alkaa minulle niinkuin monille muillekin ranskalaisille tovereille ratkaiseva muutos elämässä. Se on normaalista, että me organisoimme kollektiivisen elämän laivan kannella sovettitapaan.

Minä olen elänyt, vaikkakin suorittaen poliittista työtä, erittäin individualistista elämää, melkein aina suljettua.

Palatkaamme matkustajien kokoukseen.

On valittava vastuunalaiset toverit: SSSR:ssä, sosialistisen järjestelmän vallitessa, tulee vastuunalaisuus olla tarkalleen määritelty.

Matkustajakollektiivin johdossa tulee olemaan presidiumi, joka pitää huolen järjestyksestä, on yhteydessä laivan komentajan ja miehistön kanssa, sovettivallan edustajien kanssa, yleensä sen pitää johtaa matkaa. Esitetyt kandidatuurit hyväksytään suosionosoituksin.

*

Kollektiivisen elämän ensimmäinen kokemus ei ollut minulle kielteinen. Minä asun toisten kanssa, toisia varten, ja tunnen itseni voimakkaammaksi, suojatummaksi, vapaammaksi kuin porvarillisten individualistien joukossa. Siis sosialismin vallitessa voi nauttia kaikesta halutusta vapaudesta, vapaudesta, joka ei vahingoita toisia. Ihminen kehittää henkilöllisyyttään, painostamatta itsensä kaltaisia, pakoittamatta heitä kärsimään, vaan auttaen heitä. Tehden heidät onnellisiksi, hän on itse onnellinen, hän valloittaa vapautensa.

*

Kolmannen luokan kannella on baali merimiehen, mekanikko-oppilastytön, meri-insinöörimekanikon kandidaatin tov. Lidian kunniaksi. Ovat koolla kaikki: merimiehet, huonepalvelijat, matkustajat ja matkustajanaiset, laivan komennuskunta. Kaikki he veljellisesti ottavat toisia kädistä ja patefonin soidessa tanssivat kuin hyvät toverit.

Sovettilaivojen kannella solidarisuus ja veljeys eivät ole tyhjiä sanoja, vaan elävä realisuus.

*

On illanvietto. Sitten kaksi tanssijaa esittää erittäin mielenkiintoisen venäläisen tanssin. On suotta puhuakaan että heille hurjasti osoitetaan suosiota.

Orkesteri soittaa ja laulaa "Partisaanin laulun" ja "Kominternin". Suosionosoituksia.

Sitten tov. Viktor, jota työntekijät nimittävät Viktor Hugoksi, joka on parisilaisen poikasen näköinen, tanssii nopeassa tahdissa tanssin "Jablotshko".

Kaikki esittäjät saavat aikaan riemua katsojissa.

Yksi toveri laulaa laulun filmistä "Maksimin nuoruus".

Vihdoin kaikki tanssijat yhtyvät yhteiseen tanssiin, kuoro laulaa.

Tämä selostus ei voi antaa kaukaistakaan käsitystä katsojien tyytyväisyydestä ja mielentilasta. Vieläpä vähemmänkin musiikkiin taipuvaiset eivät voi jäädä samantekeviksi näiden näyttelijäharrastajien edessä.

Venäjä on säilyttänyt musiikkinsa, laulunsa, kansantanssinsa. Ei ole sellaista kylää, tehdasta, laivaa, verstasta, jossa ei olisi useita balalaikan soittajia, laulajia, tanssijoita. SSSR:n kansat äidin maidosta imevät itseensä kansallisen taiteen kallisarvoiset traditsiot.

Ranskalaiset "kohteliaisuuden", "keimailun" ja "pidättyväisyyden" kolmen vuosisadan jälkeen kadottivat kaikki pohjoiset ja eteläiset laulunsa, unohtivat provansaalikielensä, koko truvorien ja trubaduurien runouden. Mutta Venäjä, samoin kuin Espanjakin, kykeni säilyttämään hyvät laulun, musiikin, tanssin traditsiot, joita on välttämätön tukea ja lujittaa. Taide on kansan asia. Ei saa olla väliaitaa kansan ja taiteilijain välillä.

*

Niinpä siis, minä olen nähnyt SSSR:n. Ja palaan toivolla nähdäkseni sen pian uudelleen.

Erinomainen maa. Suuri maa. Tulevaisuuden maa. Sosialismin maa. Maa, jossa on voitolla ihminen. Rajoittamaton työkenttä on sovettimaassa ihmisellä, joka haluaa olla todellinen ihminen, joka haluaa koko ihmiskunnalle parempaa elämää.

Puutteen ja pimeyden valta

Vähää ennen Japanin sotaa, tsaristisella Venäjällä kävi Englannin parlamentin jäsen Henry Norman. Tämäkin "tunnettu ulkomaalainen" oli mielipiteissään Venäjän puolella kannattaen sen poliittista lähentymistä Englannin kanssa. Norman 15 vuotta tutki "Venäjän kysymystä" ja neljä kertaa kävi Venäjällä. Hän myös nautti tsaarihallituksen erikoista huomiota, hallituksen, joka antoi hänen käytettäväkseen erikoiset junat, laivat ja kasakkisuojeluksen turvattomilla paikoilla. Mutta Normankin, matkustettuaan Venäjällä, pani merkille kansan hirvittävän kurjuuden ja sorron itsevaltiuden taholta. Tässä esitämme katkelman Henry Normanin kirjasta "Venäjää pitkin", (Lontoo v. 1902).

Venäjän kansa on lukutaidoton sanan kirjaimellisessa mielessä. Ihmisten monilukuiset miljoonat, jotka eivät lue kirjoja, sanomalehtiä, eivät kirjoita, eivätkä saa kirjeitä, kiertämättä joutuvat ennakkoluulojen ja taikauskon avuttomiksi uhreiksi. Ja niin se onkin: Venäjällä kukoistaa lukematon määrä uskonnollisia maanioita ja järjettömiä ennakkoluuloja.

Lukutaidottomuus aina kulkee käsikädessä köyhyyden kanssa. Ei yhdessäkään maassa kurjuus ole tullut niin luonteenomaiseksi kansalliseksi piirteeksi kuin Venäjällä, jota voidaan verrata tässä suhteessa vain Balkanin valtioihin. Melkein jokaista venäläistä kylää voi pitää serbialaisena tai bulgarialaisena, niin paljon on siellä kurjuutta, mutta vieläpä niissäkin maissa omistamattomat talonpojat näyttävät vähemmän köyhiltä ja elävät paljon riippumattomammin. Pitkäaikaiset matkustelut Venäjän rautateitä synnyttävät tuskastuttavia mielialoja. Joka kylä kuin kaksi vesipisaraa ovat toisensa näköisiä. Siellä on yksi — kaksi leveätä katua. Ne tietenkään eivät ole ollenkaan todellisia katuja, vaan yksinkertaisesti kaistaleita syvää likaa tai pölyä, tai lunta, vuoden ajasta riippuen. Näiden katujen varsilla on harmaita yksikerroksisia puutaloja, tavallisesti puolihajonneita, ja kirkko.

Venäjä on pääasiallisesti maatalousmaa, vilja muodostaa sen eksportissa suuremman puolen, kesällä täällä näet valtavia alueita, joihin on kylvetty viljakasveja. Mutta nälkä riehuu maan hedelmällisimmilläkin alueilla. Se on tullut täällä tavalliseksi ilmiöksi — "pieni" nälkä on joka vuosi, suuri nälkä — suunnilleen kerran seitsemässä vuodessa. Maa tekee yleisesti kurjan vaikutuksen. Kaikkialla näet suuria joukkoja ihmisiä, jotka hädintuskin ovat säilyneet nälkäkuolemalta. Kaikkialla riehuvat taudit. Kokonaisia kyliä on syfiliksen saastuttamina. Talonpojat asuvat hirvittävässä liassa, täynnään syöpäläisiä. Ravintonaan he käyttävät pääasiassa mustaa leipää, kaalia, sieniä ja munia.

Väestö kasvaa, mutta talonpoikaisyhteisöjen omistamien maiden määrä on jäänyt muuttumattomaksi talonpoikain vapauttamisen ajoilta asti. Tämän vuoksi talonpoikaisperheen ansiot lakkaamatta supistuvat ja sen aineellinen hyvinvointi koko ajan laskee.

Venäjän "yksinkertainen kansa" on sinänsä erittäin sympaattista. Se on — yksinkertaisia, jalosydämisiä, miellyttäviä ihmisiä, jotka tahtomattaan vetävät puoleensa.

Venäläisellä sotilaalla on monia erinomaisia ominaisuuksia: hän on rohkea, uskollinen, tottelevainen, mutta hän ei saa ilmaista pienintäkään merkkiä järjestä. Hänelle ei ole annettu minkäänlaista mahdollisuutta ilmaista älyään, alotettaan. Vieläpä nekin sanat, jotka hänen on tiedettävä, päntätään hänelle valmiina päähän. Jos upseeri antaa kysymyksen, johon hän ei voi vastata, niin hänellä ei ole oikeutta sanoa: "En tiedä", vaan on sanottava: "En voi tietää"!

Yhtään venäläistä probleemia ei voida käsittää, jos ei tiedetä Venäjän yhteiskunnallisen rakenteen kahdesta perustunnusmerkistä: itsevaltiudesta, puolijumalisesta, ehdottomasta, rajoittamattomasta vallasta yhteiskunnan ylimmäisellä rapulla — ja pimeydestä, riippuvaisuudesta ja kurjuudesta alhaalla...

* * *

Noin sata vuotta sitten Venäjällä kävi tunnettu ranskalainen matkailija markiisi Astolf de Cyesten, joka kirjoittaa Venäjän silloisista oloista mm. seuraavaa:

"Tämä väestö, joka on kokoonpantu automaateista, muistuttaa shahmattinappuloita, jotka panee liikkeelle vain yksi ihminen, ollen sillä näkymättömänä vihollisenaan koko ihmiskunta. Upseerit, kuskit, kasakit, orjat, hovipalvelijat — kaikki nämä ovat yhden ja saman herran eriasteisia palvelijoita, jotka alistuvat sokeaan tahtoon. Siellä voi liikkua, siellä voi hengittää ainoastaan tsaarin luvalla tai käskyllä. Siksipä siellä on kaikki niin synkkää, alaspainettua, ja kuolemanhiljaisuus tappaa kaiken elämän. Tuntuu kuin kuolemanvarjo olisi heittäytynyt maapallon tuon osan päälle."

Lokakuun aseellinen kapina Petrogradissa

Lokakuussa 1917 Venäjän proletariaatti toteutti yleismaailmallis-historiallisen merkityksen omaavan tehtävän, kukistaen porvariston vallan, pystyttäen diktatuurinsa maapallon alueen yhdellä kuudes-osalla. Kapinan johtajana ja järjestäjänä oli maailman proletariaatin nerokkaiden johtajien — Leninin ja Stalinin vaalima ja kasvattama mainehikas bolshevistinen puolue.

Lokakuun kapina Petrogradissa oli klassillinen esimerkki Leninin-Stalinin puolueen plaanin mukaan toteutetusta kapinasta. Taitavan bolshevistisen johdon tuloksena proletariaatti astui ratkaisevaan taisteluun silloin, kun hetki oli edullisin, jolloin revolutsioniseen avangaardiin ehtivät jo perusreservit, jolloin vanhan vallan kriisi ja rappeutuneisuus saavuttivat suurimman syvyyden.

Osoittaen työväenluokan ja talonpoikaiston jokapäiväisen revolutsionisen taistelun esimerkeillä joukoissa Lokakuun edellisenä kautena tapahtuneen murroksen koko syvyyden, Lenin ja Stalin osoittivat puolueelle kapinan kaiken välttämättömyyden, lykkäämättömyyden ja historiallisen edellytyksen lokakuussa v. 1917.

Syyskuussa Lenin lausui, että loosunki "Kaikki valta Soveteille" on nyt kaikuva joukoille välittömänä kutsuna kapinaan. Tärkein seikka oli kapinan sotateknillisen puolen valmistaminen. Lenin muistutti mieleen Marxin sanat siitä, että kapina on taidetta ja että tämän taiteen perussääntönä on rohkea, peruuttamattoman päättävä hyökkäys. Hyökkäys, eikä puolustautuminen — kas se on tuleva joukkojen mielialojen ja taktiikan perustaksi kapinan hetkenä.

Kapinan suorittamisen ensimmäisenä ja perussääntönä on voimien ja aseistuksen taitava sijoittaminen ja niiden valmeus mitä rohkeimpaan, veriseen, hävittävään sotaan. "Kuoleman halveksimisen täytyy levitä joukkoihin ja turvata voitto" (Lenin, X nidos, siv. 53).

V. 1917 Lenin monta kertaa puhui siitä, että porvariston valta voidaan kukistaa ainoastaan voimakkaalla iskulla maan ratkaisevissa osissa, ja ennenkaikkea — Petrogradissa.

"Pietarin lähellä ja Pietarissa — juuri siellä voidaan ja on ratkaistava ja toteutettava tämä kapina, mahdollisimman vakavasti, mahdollisimman valmistautuneesti, mahdollisimman nopeasti, mahdollisimman energisesti" — kirjoitti Lenin, (Lenin, XXI nidos, sivu 325).

Petrogradin jälkeen oli heti noustava Moskovan. Kuten on tunnettua, Lenin ei kieltänyt, etteikö Moskova voisi alkaa jopa ennen Petrogradia. Siinä tapauksessa se olisi tavattomasti auttanut kapinan yleistä menestystä. Alkaen ensimmäiseksi, se olisi hyökkäystoimillaan voinut huomattavasti desorganisoida vihollisen, mikä ajatteli, että kapina alkaa ensiksi Petrogradissa. Tosin menestys yksinään Moskovassa ilman voittoisaa kapinaa Petrogradissa ei olisi vielä kokonaisuudessaan voinut ratkaista vallan valtaamisen probleemia, — välttämätön oli ratkaiseva taistelu Petrogradissa.

* * *

Bolshevistisen puolueen Keskuskomitea istunnoissaan lokakuun 10 ja 16 päivinä (vanhaa lukua) teki päätöksen aseellisen kapinan alkamisesta, hyväksyen Leninin plaanin. Kapinan johtamiseksi oli lokakuun 16 päivänä muodostettu käytännöllinen keskus tov. Stalinin johdolla.

Oikeisto-opportunistit, revolutsion kavaltajat Zinovjev ja Kamenev saattoivat julki puolueen päätöksen, julaisten porvarillisessa lehdistössä petturiprotestinsa kapinaa koskevaa KK:n päätöstä vastaan. Yhteisrintamassa Kamenevin ja Zinovjevin kanssa esiintyi myöskin Trotskij, yrittäen samoin saada epäonnistumaan kapinan valmistamisen vaatimuksellaan jättää kapinakysymyksen ratkaisun Sovettien II Yleisvenäläisen edustajakokouksen käsittelyyn asti. Esiintymisellään kapinaa vastaan, Kamenev, Zinovjev ja Trotskij, jotka myöhemmin tulivat kansan verivihollisiksi, tahtoivat turvata sosialistisen revolutsion tappion.

Lenin säälimättömästi paljasti, niin Zinovjevin ja Kamenevin, kuin myöskin Trotskin. Lenin kategoorisesti vastusti Sovettien edustajakokouksen odottamista. Hän varoitti puoluetta sellaisesta askeleesta vahingollisena, ilmeisen petturimaisena.

KUVASSA: V. I. LENIN ja I. V. STALIN punakaartilaisten keskuudessa Smolnassa v. 1917. Taiteilija P. Vasiljevin piirros (V. I. Leninin keskusmuseo). (Foto Sojuzfoto).

Leninin uskollisena taistelutoverina lakkaamatta esiintyi tov. Stalin. Keskuskomitean istunnossa lokakuun 16 päivänä hän päättävästi esiintyi revolutsion rikkureita Zinovjevia ja Kamenevia vastaan, jotka äänestivät leniniläistä päätöstä vastaan kapinakysymyksessä ja ehdottivat odottamaan Sovettien Edustajakokousta ja perustavaa kokousta. Toveri Stalin lausui puheessaan: "Kapinapäivä on valittava tarkoituksenmukaisesti. Ainoastaan näin on ymmärrettävä resolutsio... Se, mitä ehdottavat Kamenev ja Zinovjev, objektiivisesti johtaa kontrrevolutsion järjestymisen mahdollisuuteen. Me tulemme loppumattomasti perääntymään ja menetämme koko revolutsion. Miksi me emme voisi turvata itsellemme päivän ja ehtojen valinnan mahdollisuutta, ettemme antaisi kontrrevolutsiolle mahdollisuutta järjestymiseen?" ("Lenin ja Stalin" I nidos, sivu 868, NKP(b):n KK:n Partizdat, v. 1937).

Kontrrevolutsio otti huomioon revolutsion inhoittavien luopioiden ja petturien leiristä lähteneen signaalin, ja kapinan murskaamisen tarkoituksessa alkoi kontrrevolutsionisten voimien voimäperäisen keskittämisen Petrogradissa ja sen ympäristössä.

Lokakuun 17 päivänä annettiin määräys 16 "Fiat"-mallisen panssariauton ja yhden "Garford"-panssariauton siirtymisestä sotilasokrugan esikunnan määrättäväksi. Panssariautot määrättiin hallituslaitosten ja Talvipalatsin suojeluun. Lokakuun 20 päivänä Petrogradiin saapui Pietarhovin 2:n vänrikkikoulu, lokakuun 21 päivänä Pietarhovin 1:n vänrikkikoulu, lokakuun 23 päivänä Petrogradiin kutsuttiin iskupataljoona Tsarskoje Selosta, tykistöä Pavlovskista ja useita joukko-osastoja pohjoisrintamalta.

Lokakuun 24 päivää vasten yöllä Väliaikainen hallitus suljetussa istunnossaan päätti herättää rikosoikeudellisen syytteen ja vangita Sota-revolutsionisen komitean jäsenet, lakkauttaa bolshevistiset lehdet "Rabotshij putj" ja "Soldat", ja Petrogradin sotilasokrugan esikunnan velvoitti toteuttamaan joukon sotilaallisia toimenpiteitä.

Lenin, oltuaan tänä aikana Petrogradin lähistöllä, "Kirjeessään KK:n jäsenille" lokakuun 24 päivänä kirjoitti: "Toverit! Minä kirjoitan nämä rivit 24 päivän illalla, tilanne on sangen kriitillinen. On selvääkin selvempi, että nyt, tosiaankin, kapinan viivyttäminen on kuoleman arvoinen. Kaikesta voimastani vakuutan tovereille, että nyt on kaikki hiuskarvan varassa, että nyt ovat edessä kysymykset, joita eivät ratkaise neuvottelut, eivät edustajakokoukset (eipä edes Sovettien edustajakokous), vaan yksinomaan kansojen, joukkojen, aseistettujen joukkojen taistelu...

On, hinnalla millä hyvänsä, tänä iltana, tänä yönä vangittava hallitus, riisuttava aseista (voittamalla, jos tulevat vastustamaan) junkkerit jne.

Ei saa odottaa!! Voidaan menettää kaikki!!...

Hallitus horjuu, on lyötävä se lopullisesti hinnalla millä hyvänsä!" (Lenin, XXI nidos, sivut 362—363).

Lenin ja Stalin antoivat suuren merkityksen sille seikalle, ettei kapinahetki tulisi päästetyksi ohi. He katsoivat, että kapinan alkamisen viivyttäminen voi johtaa kontrrevolutsion lujittumiseen. Seuraten Leninin ja Stalinin ohjeita, puolueen Keskuskomitea antoi Sota-revolutsioniselle komitealle direktiivin kapinan pikaisesta alkamisesta.

Jo ennen kapinan alkamista, puolue muodosti punakaartin joukko-osastoja ja tarmokkaasti aseisti ja opetti sotataitoa proletariaatille.

Kapinan alkamishetkellä Petrogradin punakaartissa oli lähes 20 tuhatta taistelijaa. Paitsi joukko-osastoihin järjestettyjä punakaartilaisia, oli paljon työläisiä, jotka olivat saaneet sotilaskouluutuksen armeijan riveissä ja säilyttäneet aseet itsellään kapitalismia vastaan alettavaan ratkaisevaan rynnäkköön asti.

Sitäpaitsi revolutsion puolella olivat Petrogradin garnisoonin sotilaat ja valtava enemmistö Baltian laivaston matruuseista.

Koko tämä revolutsion armeija (punakaartilaiset ja revolutsioniset sotilaat) oli verrattain hyvin aseistettu. Aseistuksen alkulähteenä olivat ennenkaikkea ne 40 tuhatta kivääriä ja 30 tuhatta revolveria, mitkä jo helmikuun vallankumouksesta säilyivät suurimmaksi osaksi Pietarin työläisillä. Sitäpaitsi proletariaatin ja revolutsionisten sotilaiden hallussa olivat Pietariin keskitetyt sotatarvevarastot. Lokakuun 23 päivänä Pietari-Paavelin linnoitus muutettiin kapinan yhdeksi perusbaasaksi. Linnoituksessa otettiin käytäntöön aseiden antamisen mitä ankarin kontrolli. Lopetettiin aseiden antaminen junkkereille ja pidätettiin 10 tuhannen kiväärin lähetys Novotsherkasskiin. Kaikkiin muihin asevarastoihin oli asetettu komissaarit ja kontrolli Petrogradin räjähdysainetehtaan varastolle. Aseita annettiin ainoastaan työläisten aseistamiseen Sota-revolutsionisen komitean määräyksillä.

Smolna, jossa sijaitsi kapinan esikunta, muuttui aseistetuksi leiriksi. Smolnaan alkoivat vetäytyä aseistuneiden punakaartilaisten valiojoukkueet. Lokakuun 24 päivää vasten yöllä sinne saapui konekiväärikomennuskunta mukanaan 24 konekivääriä. Smolnan vartiosto oli lujitettu Liettuan kaartirykmentin komppanialla. Smolnaan asetettiin zenittitykit ja tykistö.

Lakkaamatta Stalinin johdolla toiminut kapinan käytännöllinen puoluekeskus ja Sota-revolutsioninen komitea ryhtyivät kaikkiin toimenpiteisiin, vallatakseen haltuunsa kaupungin kaikki strategiset punktit, muodostaakseen revolutsiolle teknillisen ja moraalisen ylivoiman, antamatta kontrrevolutsiolle mahdollisuutta voimiensa keskittämiseen. Lokakuun 24 päivänä Pietari-Paavalin linnoitusmuureille asetettiin konekiväärit, mitkä voivat pitää tulen alla Troitskin sillan ja rantakadun. Kansantalon tornin otti haltuunsa Holt-konekivääreillä aseistettu joukkue. Pietari-Paavalin linnoituksen vahtipalvelusta lujitettiin. Lokakuun 24 päivänä kello 5 illalla punakaartilaisten joukko-osasto valtasi telegrafin. Kello 9 illalla matruusit valtasivat Petrogradin telegrafitoimiston. "Auroran" radioaseman kautta Sota-revolutsioninen komitea käski Petrogradin ympäristöllä olevat garnisonit saattamaan kaikki voimansa taisteluvalmiiksi, lujittamaan asemien suojelemista, päästämättä pääkaupunkiin revolutsioniselle proletariaatille vihamielisiä sotajoukko-osastoja.

Suomalainen rykmentti ja muutamia punakaartilaisten joukko-osastoja saivat tehtäväkseen vallata kaikki sillat Vasiljevski-ostrovin puolelta. Krenatöörirykmentti, kemiallinen pataljoona ja muutamat punakaartilaisten joukko-osastot saivat tehtäväkseen eristää Pavlovskin ja Vladimirskin sotakoulut ja vallata tämän rajonin kaikki sillat ja taktilliset punktit. Moskovan rykmentti ja punakaartilaisten joukko-osastot saivat tehtäväkseen vallata Liteinin sillan ja Suomen aseman, Volynskin, Liettuan ja ensimmäinen varaväen rykmentti, sekä 6:s sapööripataljoona ja muutamat punakaartilaisten joukko-osastot saivat suojeltavakseen välittömät tiet Smolnaan. Krenatöörien ja Moskovan rykmenttien oli asetettava voimakkaat vartiostot Valkeasaaren puolelle ja paralisoitava kontrrevolutsionisten sotajoukkojen mahdollinen saapuminen Suomesta. Izmailovskin ja Petrogradin rykmenttien oli suojeltava pääsy kaupunkiin Varsovan ja Baltian rautateitä ja Narvan viertotieltä.

Pikaisesti ratkaistiin elintarve-, transportti- ja aseistuskysymykset. Punaisen kaartin esikunnalle annettiin huolenpito kaupungin työläisten aseistamisesta. Kaikki sillat, lukuunottamatta Nikolain siltaa, olivat revolutsionisten sotajoukkojen hallussa. Risteilijä "Auroralle" oli annettu käsky pikaisesti palauttaa liikenne Nikolain sillalla. Lokakuun 25 päivää vasten yöllä Smolnaan oli keskitetty punakaartilaisten ja matruusien iskujoukko (1.500 taistelijaa), jonka velvollisuutena oli revolutsion esikunnan suojeleminen, vahtipalveluksen suorittaminen kaupungin keskuksessa ja siellä sijaitsevien hallituslaitosten valtaaminen. Lokakuun 25 päivää vasten yöllä Helsingistä lähti Pietarin työläisten avuksi matruusien sotilasjunia ja muutamia miinalaivoja. Revolutsioninen Kronstadt lähetti Petrogradiin kokonaisen laivaston.

* * *

Lokakuun 25 päivää vasten yöllä revolutsioniset sotajoukot astuivat Petrogradin kaduille ja ryhtyivät taistelutehtävien toteuttamiseen. Lokakuun 25 päivää vasten yöllä kello 1.25 matruusien ja sotilaiden joukko-osasto valtasi keskuspostin; kello 2 tulivat vallatuiksi Nikolain ja Baltian asemat sekä kaupungin valaistuslaitokset. Kello 6 aamulla revolutsioniset sotajoukot valtasivat Valtionpankin, kello 7 aamulla telefoniaseman, kello 8 — Varsovan aseman. Kello 9 aamulla revolutsioniset sotajoukot valtasivat kaikki tiet Talvipalatsille, jossa istui Väliaikainen hallitus.

Lähenivät Väliaikaisen hallituksen viimeiset hetket. Valkokaartilaisten riveissä alkoi hajaannus. Vallattuaan kaupungin kaikki ratkaisevat punktit ja tärkeimmät hallituslaitokset, sekä piiritettyään Talvipalatsin, revolutsioniset sotajoukot ratkaisivat Väli-

(Jatkoa 3:nnella siv.)

SSSR:n STALINILAINEN KONSTITUTSIO ON SUUREN LOKAKUUN SOSIALISTISEN REVOLUTSION TAISTELUN JA VOITTOJEN YHTEENVETO. ELÄKÖÖN VOITTANEEN SOSIALISMIN JA TODELLISEN DEMOKRATISMIN KONSTITUTSIO!

(NKP(b):n KK:n loosungeista Suuren Lokakuun Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäiväksi).

Sosialismin maassa

ILOINEN JA ONNELLINEN ELÄMÄ

★ Sovettikansa, Leninin-Stalinin puolueen johdolla, on kahdenkymmenen vuoden aikana rakentanut sosialismin, maassa, joka on suurin maailmassa, — se on 2 ½ kertaa suurempi Amerikan Yhdysvaltoja ja 40 kertaa suurempi Saksaa.

Suurenmoiset ovat sovettimaan historialliset voitot. Nämä voitot on kirjoitettu Stalinilaiseen Konstitutsioon, jonka perusteella nyt maamme onnelliset kansat historiassa ensikerran tulevat suorittamaan vaalikamppailua maamme korkeimpaan valtaelimeen — SSSR:n Korkeimpaan Sovettiin.

Kahdenkymmenen vuoden aikana sovettimaa on muuttunut mahtavaksi sosialistisen teollisuuden ja maailman suurimman, teknillisesti varustetuimman sosialistisen maatalouden maaksi.

SSSR:n teollisuuden kokonaistuotanto on saavuttanut ensimmäisen paikan Europassa ja toisen paikan maailmassa. Maatalouskoneiden, traktorien ja kuorma-autojen tuotannossa SSSR on saavuttanut ensimmäisen paikan.

★ Jo ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana teollisuustuotanto kasvoi 3 ½ kertaisesti verrattuna sodanedellisen Venäjän tuotantoon. Yhdessä vuodessa me kuljimme sen matkan, minkä tsaristinen Venäjä teki 10 vuodessa.

Erikoisen huimaavasti kasvoi sähköteollisuus. V. 1936 yksi Dnjeprostroi tuotti enemmän sähköä, kuin koko tsaristisen Venäjän sähkötuotanto.

★ Konerakennuksen tuotanto oli v. 1936 (v. 1926—1927 hinnoissa) — 20.764 miljonaa ruplaa eli 28 kertaa suurempi kuin ennen sotaa.

★ Vuonna 1936 tuotti yksistään Magnitogorskin tehdas valurautaa 2,5 kertaa enemmän kuin koko Puola, ja Kuznetskin ja Magnitogorskin tehtaat — 30 % enemmän kuin koko Japani.

★ Kolme suurinta tehdasta — "Skorohod" Leningradissa, "Parizhskaja Kommuna" Moskovassa ja Mikojanin nim. om. tehdas Donin Rostovissa — antoivat v. 1936 — 30,6 milj. paria jalkineita — melkein neljä kertaa enemmän kuin kaikki jalkinetehtaat v. 1913.

★ Vanhassa Aunuksen läänissä v. 1911 oli 49 tuotantolaitosta. Vuodessa ne antoivat tuotteita 3.992 ruplan arvosta. Nyt Sovetti-Karjalassa on 2.500 erilaista tuotantolaitosta. V. 1936 teollisuus (ilman metsätöitä) valmisti tuotteita 104.155 ruplan arvosta (v. 1927 hintojen mukaan).

★ Valtava enemmistö talonpoikaistosta on liittynyt kolhooseihin. Yksistään Sovetti-Karjalassa on 25 KTA ja 980 kolhoosia, jotka yhdistävät 91 % Sovetti-Karjalan talonpoikaistaloutta.

Sosialistinen valtio on antanut kolhooseille maksuttomaan ja määräämättömään käyttöön, toisin sanoen ainiaaksi, yli 400 milj. hehtaaria entisiä tilanomistajien, valtion ja luostarien maita.

★ Tsaristisella Venäjällä talonpojat muokkasivat viljelysmaan puuauroilla. Sahroja oli 7,8 milj. kappaletta. Nyt kolhoosien pelloilla työskentelee 356,8 tuh. traktoria, 96,3 tuh. kombainia ja 56 tuh. kuorma-autoa.

★ Sovettimaalla kolhoositalonpoikaisto tänä vuonna on saanut jyväviljojen sadon 6,8 miljardia puutaa, lähes 2 miljardia puutaa enemmän, kuin revolutsion edellinen Venäjä sai kaikkein satoisimpina vuosina.

★ Suuren sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivälle on tunnusmerkillistä lääketieteen todellinen kukoistus. Sovetti-oppineiden saavutuksia ihastuksella seuraavat koko maailman oppineiden piirit. Ennen revolutsiota Venäjällä oli puolitoista kymmentä tieteellistä tutkimusinstituuttia, joissa oli 300—400 tieteellistä työntekijää. Nykyään tällaisia instituutteja on maassamme 300. Niissä on 10 tuhatta tieteellistä työntekijää ja 6 tuhatta henkilöä tieteellistä apuhenkilökuntaa. V. 1935 valtio käytti lääketieteeseen 250 miljonaa ruplaa. Tänä vuonna nämä menot ovat huomattavasti lisääntyneet.

Karjalassa sairaaloiden lukumäärä kasvoi 50:een, lääketyöntekijöiden lukumäärä on yli 1200 henkilöä.

★ Vuosi vuodelta sovettihallitus käyttää yhä suurempia rahamääriä kansan terveyden hoitoon. Kaksi vuotta sitten terveydenhoitoon oli myönnetty 4.762 miljonaa ruplaa, mutta tänä vuonna jo 7.528 miljonaa ruplaa. Kurortit ja lepokodit ovat tulleet tavallisiksi maamme kaikille työtätekeville. V. 1928 oli kurorteissa 74,2 tuhatta henkilöä, mutta viime vuonna 419,4 tuhatta henkilöä. V. 1926 lepokodeissa kävi 437.2 tuhatta henkilöä, viime vuonna 1.558,8 tuhatta henkilöä; v. 1937 lepokoteihin tulee pääsemään lähes 2 miljonaa henkilöä.

★ SSSR:ssä vuonna 1936 julkaistujen sanomalehtien kertapainos oli 37.971 tuhatta kappaletta. Julkaistujen kirjojen yhteispainos vuonna 1936 nousi 571,1 miljonaan kappaleeseen.

50 vuoden aikana, v.v. 1864—1914, marxismin klassikkojen, Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin teoksia julkaistiin 0,5 milj. kappaletta. 20 vuoden aikana Sovettiliitossa näitä teoksia on julkaistu 334,6 milj. kappaletta ja yksistään v. 1936 — 43 miljonaa. Stalinilainen Konstitutsio on julkaistu 62 kielellä 27,5 miljonaa kappaletta. Toveri Stalinin selostuksen "SSSR:n Konstitutsion projektista" painosmäärä on 15,4 miljonaa. SSSR:ssä ilmestyy sanomalehtiä 69 kielellä ja kirjoja 111 SSSR:n kansojen kielellä.

★ Tsaristisella Venäjällä oli mitätön teollisuus. Nyt on luotu uusia jättiläismäisiä teollisuusaloja: traktorituotanto, autoteollisuus, kemiatuotanto jne. Yksin ravintoainetuotanto v. 1936 antoi enemmän tuotteita kuin tsaristisen Venäjän koko raskas teollisuus.

★ Sovettimaassa on rakennettu kokonaisia kaupunkeja. Toveri Stalinin aloitteesta bolshevikit ovat rakentaneet Volga—Moskovan kanavan, Valkean—Baltianmeren kanavan.

★ Ennen Lokakuun revolutsiota Aunuksen läänissä valmistettiin puutavaraa 1,4 milj. festmetriä. V. 1937 Karjalan Sovettitasavalta antaa maallemme 10.480 milj. festmetriä puutavaraa.

★ Kasvaa työtätekevien hyvinvointi. Työläisten ja toimitsijoiden palkkafondi 10 vuoden aikana on SSSR:ssä kasvanut 19 kertaisesti. Työpalkka yhtä asukasta kohti Karjalassa 866 ruplaa 67 kop. v. 1935 on noussut v. 1936 1063 ruplaan.

Kontiovaaran rajonin työläinen Jemeljan Berezin v. 1936 ansaitsi 12.526 ruplaa.

★ Ennen Lokakuun revolutsiota Onegan tehtaan metallityöläinen ansaitsi 15—20 ruplaa kuukaudessa. Nyt Onegan tehtaan työläisen keskimääräinen työpalkka on 275 ruplaa.

Työväenluokka maassamme ei tunne työttömyyskurjuutta, joka on kapitalistimaiden kiertämätön seuralainen. Työpäivä vuosi vuodelta lyhenee.

★ Työ on meillä muuttunut kunnian ja maineen asiaksi. Ovat kasvaneet uudet ihmiset, työn sankarit: Stahanov, Busygin, Vinogradovit, Krivonos, Demtshenko ja monet muut.

Meidän lentäjäsankarimme Gromov, Tshkalov, Danilin, Jumashev, Beljakov ja Baidukov ovat tulleet tunnetuiksi koko maailmassa, historiassa ennentuntemattomilla lennoillaan.

Механизмы на лесозаготовках (Кареллес)
Число грузовых машин 85 115 155
Вывезено леса автомашинами /тыс. ф. м./ 127,2 210,0 366,0 — 1934. 1935. 1936.
Вывезено леса тракторами /тыс. ф. м./ 84,0 303,0 986,0 — 1934 1935 1936

Vuosi vuodelta kasvavat metsätyöt tasavallassamme. Ylläoleva kuva esittää metsätöiden mekanisoinnin kasvua. Yläosassa on merkitty traktoreiden ja autojen määrän kasvu ja alaosassa — puutavaran ajo autoilla ja traktoreilla eri vuosina.

Лёччикка Марина

I

Нäбиэ нейчӳт, миäн Марина,
Лендäу линдуен левейтä.
Эй хäнеллä хебоя тарвис,
Эйкä лийейн кабэйда тейдä.
— Нäбиэ нейчӳт, миäн Марина,
Митейн пиäсит лёччикакси.
— Сепä он питкä старина
Эй пийсуа пäйвӳä какси,
Ейнä кохта колматтаки.
Ялгимäй миäн Марина,
Марина нäбиэ нейчӳт
Мейлä старинан санели
Уленди омах элäмäх.
Куйн старинан саймма,
Сен тейллä нӳт саномма.

II

Нäйн мулла муамо муйнойн лауло
Вäрттинäллä кесрäтессä
«Каччоу ӳлäх, га пäйвӧни пайстау,
Каччоу алах, га венони соутау» . . .
Муамо лауло, пирда паукку
Пихамуалла койрат хаукку.
Кембä кеӳхäн перттих кäунӧӳ,
Митӳс виэрас сиэлä лиэнӧӳ
Тули колме рахтимиэстä
— Эксӳттӳӧ лиэнӧу тиэстä
Лойттона го тиэтä он.
Миäн пертти армотон.
Туттават оллах рахтилайсет
Хеййн кера туатто лäкси
Муамо саноу, куйн и найсет:
— Тулкуа миэхет перйäммäкси.
Миннепä йй миäн изäндä
Кунне куммах катоси,
Вайн онго йлгех йиäнӳт
— Ялгех мейстä йй изäндä,
Ялгех йй иäкси.
Элгӳäт вуоттуат изäннäкси,
Элгӳäт лапсиэн изäкси.
Хебо мäннессä е чесни,
Сийдä изäннäллä хуоли
Ялгасин хиäн кодих лäкси
Хос эй ойс оллут лäксийкси
Иче сийтä маткалла куоли
Конза кодих маткасимма
Туллессана тиэтӳä саймма.
Миэхет силмäт рисситтих
Ови умбех плакаттих
Туатто-вайнуан совасса
Ялгехйиäнӳӧт йтеттих
Сийдä муамо иткемäх
Иткемäх миäн изӳä,
Ойккуамах омуа осуутта
Эй энäмби пирда пауккан,
Пийсиссä тули лекоттан.
Руттох муамо кӳлäссä нäхтих
Кӳсӳмäссä кулкован
Илтана эрäхäнтенä
Колме ласта нäльгäхистä
Вуотти муамон костиччоя.
Эйпä муамо туллуккана
Эйкä туонут канниккоя.
Тойсена хуондексена
Муамоста вайн туотих сукат
Виймесикси подаркойкси.
Муамо мейлтä сӳӧтих хукат,
Иче йиммä сиротойкси.
Сийтä миэ кӳлиэ кулексин
Вейккосени, рукканени
Куни лапсиен кодих тахуттих
А иче иэлляx арваннетта
лёччикакси куй йопатин
Эй миунмойсиэ оле ӳкси найни
Хейтä лӧӳдӳӳ кӳммененки.
Сийх лоппу тäмä старина
Нäйн сано мэйлä Марина.

III

Нäбиэ нейчӳт миäн Марина
Лендäу линтуен левейтä
Эй хäнеллä хебоя тарвис,
Эйкä лийейн кабэйда тейдä.
Каччоу ӳлäх, га пäйвäни пайстау,
Каччоу алах, га лайвони маткуау
Эйкä оле туатон лайво
Эйкä оле муамон лайво
— Се он роднойн родинан.
Каччоу ӳлäх, га пäйвӧни пайстау,
Каччоу алах, га заводат савуау
—Заводат роднойн родинан.
Каччоу ӳлäх, га пäйвӧни пайстау,
Каччоу алах, га виллюа касвау
— Колхоозан суурет, чомат
пеллот.
Миäн Марина нäбие нейчӳт
Нäгӧӳ кайкиэлла хӳвӳä
Ухессä кӳльвäу миäн keралла
Увен элäмäн ювӳä.
Конехелла лийтелӧӳ,
Туули вай корвисса хураяу
Семмони он миäн Марина . . .
. . . Сийдä тäмä старина.

Кирьютти Григорейн приятели.

Ilolla otan vastaan suuren juhlan

Kun katselet uuden ajan onnellisia lapsia, muistuu mieleesi vanha kirottu elämä. Minulla ei ole ollut koskaan lapsuutta. Miten sitä voisi nimittää lapsuudeksi? Elimme köyhästi. Äidillä ei ollut aikaa meitä lellitellä: pimeästä pimeään hän oli työssä. Kun vähän aloin ymmärtää elämää, lähettivät minut pois kotoa. Koko "lapsuus" minulla meni hoitaessa toisten lapsia. Samanlainen kohtalo oli minun äidillänikin.

Nyt minä olen 35 vuoden ikäinen. Minulla on kaksi poikaa: toinen on 14-vuotias ja toinen on 10 vuoden vanha. Todella he ovat onnellisia, sillä heillä on selvänä tulevaisuus. Kun he tulevat koulusta, niin aina heillä on jotakin uutta sanomista äidille: "Äiti, tänään venäjänkielestä sain otlitshno". Joskus puhuvat he maamme tapahtumista, mitä ovat puhuneet heille heidän opettajansa. He käyvät kinossa ja Pioneeripalatsilla. Kaikki nämä laitokset on luonut sovettivalta.

On jo pitkä aika siitä, kun minä tulin kiilleliuskatehtaalle työhön. Työni minua miellyttää. "Stahanovilaisesti työskennellä!" Tämän sovettikansalaisen kunniatehtävän minä olen täyttänyt ja edelleenkin täytän.

Suuren Lokakuun revolutsion XX vuosijuhlan otan vastaan vielä korkeammalla työntuottavaisuudella. Olen sosialistisessa kilpailussa tt. Dimitrijevan ja Judinan kanssa. Kilpailun avulla saamme paremmat tulokset työstämme.

Pelageja Jestafjevna Polvinen.

Olen tyytyväinen elämääni

"Punainen invaliidi" arttelin vanha suutari, oman alansa stahanovilainen, Sudakov Fedor Jegorovitsh, kertoo meille elämästään seuraavaa: "Synnyin köyhässä talonpoikaisperheessä, jossa oli kuusi henkeä: isä, äiti ja neljä lasta. Jo nuoruudessaan joutui isäni invaliidiksi, menettäen kätensä työskennellessään rikkaiden raskaissa palkkatöissä.

20-vuotiaana, v. 1915, jouduin kansalaissodan rintamille, josta noin kahden ja puolen vuoden kuluttua jouduin kovin sairaana kotiin.

Punaisen armeijan riveissä opin jonkun verran lukutaitoa. Tulin Beloserskiin — kotiseudulleni v. 1924. Kohta sovettihallitus ja maamme työtätekevät murskasivat viholliset, jotka olivat pesiytyneet maatalouden kaikille aloille. Etumaisena kotiseutuni köyhälistön kanssa liityin minä kolhoosiin v. 1931. Jo kolhoosissa maataloustöiden ohella aina vähitellen suutaroitsin kolhosnikoille ja muutaman vuoden kuluttua matkustin tänne — Petroskoihin artteliin, jossa olen saanut kehittyä ja spesialisoitua omalla alallani. Vanhuudessanikin tällä spesialialallani työskentelen parhaiten koko arttelissa. Innostuneena työhöni ylitän joka kuukausiplaanini melkein puolella. Niin työlleni kuin itsellenikin annetaan nyt suuri arvo. Työstäni ansaitsen nyt 500 jopa 600 ruplaakin kuukaudessa, josta kaikesta olen iloinen ja täysin tyytyväinen elämääni.

M. T—n.

Lokakuun aseellinen kapina Petrogradissa

(JATK. TOISELTA SIVULTA)

aikaisen hallituksen kohtalon. Pietari oli jo kokonaan kapinaan nousseen kansan käsissä.

Kello 10 aamulla Sota-revolutsioninen komitea kääntyi julistuksella väestön puoleen. Julistuksessa, minkä Lenin oli kirjoittanut, sanottiin: "Väliaikainen hallitus on kukistettu. Valtiovalta on siirtynyt työläisten ja sotilaiden deputaattien Petrogradin Sovetin elimen — Sota-revolutsionisen komitean käsiin, joka on astunut Petrogradin proletariaatin ja garnisoonin johtoon. Asia, minkä puolesta kansa taisteli: demokraattisen rauhan viipymätön ehdottaminen, tilanomistajien maanomistuksen peruuttaminen, työläiskontrolli tuotannossa, sovettihallituksen muodostaminen, tämä asia on turvattu.

Eläköön sotilaiden, työläisten ja talonpoikain revolutsio!" (Lenin, XXII nidos, sivu 3.)

Lokakuun 25 päivänä kello 2.35 alkoi työläisten ja sotilaiden deputaattien Petrogradin Sovetin kiireellinen istunto. Myrskyisin suosionosoituksin istunto otti vastaan tiedon Väliaikaisen hallituksen kukistamisesta. Selostuksen Sovettivallan tehtävistä teki ensi kertaa julkisesti esiintynyt V. I. Lenin. Puheessaan Lenin lausui: "Toverit! Työläis- ja talonpoikaisrevolutsio, minkä välttämättömyydestä koko ajan puhuivat bolshevikit, on tapahtunut... Meille tulee Sovettihallitus, meidän oma valtaelimemme, ilman minkäänlaista porvariston osanottoa. Orjuutetut joukot itse luovat valtansa. Perusteellisesti tulee murskatuksi vanha valtiokoneisto, ja tulee muodostetuksi uusi hallintakoneisto sovettijärjestöjen ominaisuudessa.

Tästä lähtien alkaa uusi vaihe Venäjän historiassa, ja tämän, Venäjän kolmannen revolutsion on lopputuloksessaan johdettava sosialismi voittoon... Meidän on nyt alettava Venäjällä proletaarisen sosialistisen valtion rakentaminen. Eläköön yleismaailmallinen sosialistinen revolutsio!" (Lenin, XXII nidos, sivu 4.)

Valta Petrogradissa oli Sota-revolutsionisen komitean — Petrogradin Sovetin elimen käsissä. Mutta talvipalatsi oli vielä valkokaartilaisten hallussa.

Talvipalatsia valtaamaan aseellisen kapinan esikunta lähetti punakaartilaisten ja eniten luotettavia garnisoonin revolutsionisia joukko-osastoja.

Rynnäkköplaani Talvipalatsia vastaan edellytti punakaartilaisten, sotilaiden, matruusien iskun keskittämisen ja sen tukemisen tykkitulella Pietari-Paavalin linnoituksesta ja Nevalla seisovasta risteilijä "Aurorasta".

Kello 3.15 Pavlovskin rykmentin joukko-osasto valtasi poliisisillan ja lopetti liikenteen Nevskin kadulla. Kello 3.45 revolutsioniset sotajoukot ottivat haltuunsa Kazanskin torin. Kello 4.30 alkoi yleinen hyökkäys Talvipalatsia vastaan. Illalla kello 7 tienoissa Käkisalmen rykmentin sotilaat, matruusit ja punakaartilaiset valtasivat pääesikunnan rakennuksen, josta oli suora yhteys siihen aikaan Mogilevissa sijaitsevaan rintaman pääesikuntaan. Morskajan ja Nevskin sekä Moikan ja Nevskin kulmaan ilmestyivät revolutsionisten sotajoukkojen panssariautot. Kello 9 illalla kuului Pietari-Paavalin linnoituksesta tyhjä signaalilaukaus ja sen jälkeen 6-tuumaisen tykin tyhjä laukaus "Auroralta".

Sen jälkeen panssariautojen osanotolla alkoi Talvipalatsin ampuminen kivääreistä ja konekivääreistä, mikä kesti kello 10 iltaan. Junkkerit ja naisten iskupataljoonan taistelijat ampuivat Talvipalatsin akkunoista ja halkopinojen suojasta. Kello 10 illalla antautui naispataljoonan komppania. Yhdessä naispataljoonan kanssa poistuivat Talvipalatsista Pohjoisen rintaman vänrikkikoulun junkkerit ja muiden vänrikkikoulujen muutamat ryhmät.

Päättävästi ja sitkeästi etenivät Nevan rantakatua mustapukuiset matruusit. Peräänty en ja taas hyökäten pieninä ryhminä virtasivat Talvipalatsia vastaan punakaartilaiset, Pavlovskin, Käkisalmen ym. rykmenttien sotilaat.

Taistelu oli jännittyneisyydeltään ja keskittyneisyydeltään aivan erikoinen, kuten erikoinen oli jännittyneisyydeltään ja keskittyneisyydeltään kapinaan nousseiden tahto voittoon, murskaavan ja viimeisen iskun antamiseen vihollis elle.

Lokakuun 26 päivänä kello 1.50 yöllä revolutsioniset sotilaat valtasivat "Vuoden 1812 gallerian", kello 2 valtasivat koko palatsin ja vangitsivat Väliaikaisen hallituksen jäsenet. Vangitut ministerit, transportin puutteessa, voimakkaan vartion, pääasiallisesti matruusien saattamina lähetettiin jalkapatikassa Pietari-Paavalin linnaan.

Lokakuun 26 päivän aamulla kello 6 tienoissa Väliaikaisen hallituksen jäsenet oli sijoitettu Trubetskin bastionin koppeihin.

Väliaikaisesta hallituksesta oli tehty loppu. Aseellinen kapina voitti Petrogradissa. Valta siirtyi proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston käsiin.

* * *

Järjestyneisyys, kurinalaisuus, entusiasmi, sankaruus ja nopeus olivat Lokakuun kapinan pääpiirteitä Petrogradissa. Aseistetut proletaarit ja garnisoonin revolutsioniset sotilaat sulautuivat yhtenäiseksi kapinan armeijaksi, mikä pelottomasti taisteli kontrrevolutsiota vastaan.

Petrogradin aseistetut proletaarit sankaruudellaan innostivat myöskin revolutsionisia sotilaita. Siellä, missä joukko-osastoihin kuului proletaareja, siellä aina oli todellinen revolutsioninen järjestys, kurinalaisuus, sankaruus ja urhokkuus. Oli tapauksia, jolloin huonosti puetut ja nälkäiset punakaartilaiset seisoivat vuorokausittain vahtipaikoillaan, "Kuoleman halveksuminen" oli yleisenä ilmiönä proletaarien keskuudessa.

Kapinan suurella joukkomitalla, proletaaristen taistelijoiden perusominaisuuksien — päättäväisyyden, kestävyyden ja kurinalaisuuden sekä sotilasteknillisen kouluutuksen yhteensulautumisella tuli turvatuksi Lokakuun kapinan nopea voittokulku Petrogradissa.

Lenin ja Stalin aseellisen kapinan johtajina johtivat proletariaatin yleismaailmallis-historiallisen merkityksen omaavaan voittoon — proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen Venäjällä.

Siitä ajasta on kulunut jo kaksikymmentä vuotta. Leninin-Stalinin opin innostamina sosialismin voiton mahdollisuudesta maassamme, SSSR:n laajat työtätekevät joukot Leninin-Stalinin puolueen johdolla voittivat kansainvälisen ja sisäisen kontrrevolutsion, säilyttivät maailmassa ensimmäisen proletariaatin diktatuurin valtion ja rakensivat sosialistisen yhteiskunnan mahtavan rakennuksen.

Paljastaen ja peraten trotskilais-buharinilaisten spionien, diversanttien, tuholaisten ja murhaajien katalan ja inhoittavan fasistisen bandin, sovettikansa suuren johtajansa toveri Stalinin johdolla erikoisella energialla ja innostuksella toteuttaa suurenmoista historiallista tehtäväänsä — kommunistisen yhteiskunnan rakentamista. Rajattomassa rakkaudessaan ja uskollisuudessaan bolshevistista puoluetta ja kansojen nerokasta johtajaa toveri Stalinia kohtaan, työtätekevien mitä laajimmat joukot innostuksella ottavat vastaan SSSR:n Korkeimman Sovetin vaalit — suuressa Stalinilaisessa Konstitutsiossa kirjatun sosialistisen demokratismin konkreettisen ruumiillistuman ja toteutumisen.

(Zhurnalista "Propagandist" O. Tshaadajevin kirjoituksen mukaan.)

Kapitalismin maissa

NÄLKÄ JA KURJUUS TYÖTÄTEKEVIEN OSANA

"Fasismi on pääoman mitä raivokkainta hyökkäystä työtätekeviä joukkoja vastaan;
fasismi merkitsee hillitöntä kansallisuuskiihkoa ja valtaussotaa;
fasismi merkitsee raivoisaa taantumusta ja vastavallankumousta;
fasismi on työväenluokan ja kaikkien työtätekevien pahin vihollinen". (G. Dimitrov).

Esitämme muutamia faktoja siitä, minkälainen on kapitalistimaiden tilanne, mitä on tuottanut fasismi työtätekevälle kansalle, sillä faktat ovat sanoja voimakkaammat.

● Fasistiset valtiot Saksa ja Italia sekä imperialistinen Japani jo nyt ovat vetäneet yhden kolmannen osan maapallon asukkaista sotaan. Tällä kertaa sotivat: Kiina, jossa on 450 milj. asukasta; Japani, jossa on 70 milj. asukasta; Saksa, jossa on 66 milj. asukasta; Italia, jossa on 45 milj. asukasta ja Espanja, jossa on 25 milj. asukasta. Yhteensä sotaan on vedetty 656 milj. asukasta.

● Kaikissa kapitalistisissa maissa menot sotilastarkoituksiin vuosi vuodelta kasvavat. Yksistään pienessä Suomessa sotilastarkoituksiin käytetään budjetista lähes ¼ maan varoja. Näillä varoilla, esim. v. 1936 on Suomi laajentanut lentokoneverkostoaan 600 lentokonetta varten, vaikka sen armeijalla ei ole läheskään niin paljon lentokoneita.

● Koko kapitalistivaltioiden talous on alistettu sodanvalmistustarkoituksiin. Esim. Saksassa v. 1913 sotatarkoituksiin käytettiin 1479 milj. markkaa, mutta v. 1936 10.000 milj. markkaa.

Militarismin taakka koko raskaudella lankeaa työtätekevien hartioille. Verot kasvavat. V. 1913 yhtä asukasta kohti oli veroa Saksassa 31 markkaa, Italiassa 54 liiraa, mutta v. 1936 Saksassa 144 markkaa yhtä asukasta kohti ja Italiassa 380 liiraa.

● Sotatoimien aikana Kiinassa Japanin ilmailuvoimat ovat hajoittaneet 23 kiinalaista yliopistoa, puhumattakaan muista rakennuksista. Kahden viimeisen kuukauden aikana japanilaiset lentokoneet tekivät yksistään Kiinan pääkaupunkiin, Nankiniin, 65 hyökkäystä. Samassa kaupungissa näiden hyökkäyksien aikana rauhallisia asukkaita on murhattu yli 200 ja haavoitettu lähes 300 henkilöä. Ylläesitetyn ajan kuluttua kaupungissa on ollut 18 suurta tulipaloa.

● Vain ensimmäisen kahden vuoden fasistivallan aikana Saksassa on murhattu 4.200 henkilöä, vangittu 317.800 henkilöä, haavoitettu ja saatettu raajarikkoiseksi kidutuksen ja rääkkäyksen kautta 218.600 henkilöä.

40 kuukauden Hitlerin valtakomennon aikana Saksassa 225 tuhatta ihmistä poliittisista syistä on fasistinen oikeus tuominnut yhteensä 600 tuhanneksi vuodeksi pakkotyöhön ja vankilaan.

205 tuhatta poliittista "pahantekijää" on tällä kertaa Saksan vankiloissa ja pakkotöissä.

Heidän joukossaan on Ernst Thälmann — Saksan työväenluokan johtaja. Enemmän kuin kolme vuotta istuu hän kiviluolaan muurattuna.

Paljon rakensi Wilhelm vankiloita, mutta Hitlerille ne eivät riitä. Kaikki vankilat on tupattu täyteen. Siellä missä on 3 paikkaa, istuu 8, missä vankila on 2 tuhannelle, istuu 4 tuhatta henkilöä.

● Työttömien lukumäärä 32 kapitalistisessa valtiossa, Kansainliiton antamien tietojen mukaan, v. 1936 oli 20,5 milj. henkilöä. Määrältään suuri ja seurauksiltaan kauhea työttömyys on kirkas todistus kapitalismin yleisestä kriisistä. Nämä tiedot eivät ole läheskään täydellisiä.

Englannissa viimeisen 16 vuoden aikana keskimäärin jokainen seitsemäs työläinen oli työtön, Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa v. 1936 jokainen kuudes työläinen, Saksassa keskimäärin v.v. 1929—1933 — jokainen neljäs työläinen oli työtön.

Erikoisen vaikea elämä on vanhuksilla. He eivät voi hakea työtä mistään.

Amerikan tehtaiden porteilla tavallisesti ovat seuraavanlaiset ilmoitukset:

"Me emme ota työhön 40 vuotta vanhempia työläisiä".

● Samanaikaisesti kun työtätekevät kärsivät puutetta ja nälkää, tuhoavat kapitalistit suuria määriä ruokatarpeita.

Brasiliassa jo v. 1933 tuhottiin 42 milj. säkkiä kahvia. Englannissa elokuussa v. 1933 1,5 milj. appelsiinia heitettiin mereen.

Saksassa fasistisen valtakomennon takia kuolee nälkään kokonaisia perheitä. Niin esim. Breslaussa nälästä epätoivoon joutunut äiti leikkasi nukkuvalta 15 vuotiaalta tyttäreltään valtimot poikki ja itse toisen 5 vuotiaan tyttärensä kanssa heittäytyi junan alle.

Shepovissa 35 vuoden ikäinen isä köyhyyden uuvuttamana ampui 3 vuotiaan tyttärensä ja 28 vuotiaan vaimonsa, jonka jälkeen teki itsemurhan.

● Fasismi on saattanut talonpoikaiston tuhon partaalle. V. 1933 lähtien kylvöala Saksassa on supistunut 900.000 ha. Nämä maat on käytetty sotilasjärjestöjen tarkoituksiin.

● Japanissa suuret tilanomistajat, joita on yksi prosentti maanomistajista, omistavat maata 25 %. 2,5 milj. talonpoikaa omistavat vähemmän kuin puoli hehtaaria taloutta kohden. Heillä kaikilla on vähemmän maata kuin keisarilla.

Kapitalistimaissa maatalouskoneita on vain tilanomistajilla ja kulakeilla. Suurimmalla osalla köyhiä talonpoikia ei ole edes hevostakaan. Esim. Saksassa 797 tuhannesta talonisännästä, joilla on maata 2—5 ha, hevosen omistaa vain 158 tuhatta talonpoikaa.

"Puolan talonpoika — kirjoittaa puolalainen lehti "Czas" — käyttää keinoja ja työvälineitä, joita on käytetty ehkä vain keskiajalla: hän säilyttää tulta takassa ja lainaa sitä naapurille, tulitikun hän jakaa moneen osaan. Toinen lainaa toiseltaan pesusta jääneitä likaisia saippuapalasia, hän hautoo sillitynnörin saadakseen suolavettä. Tämä ei ole satua, vaan todellinen tilanne maaseudulla. Siitä jokainen voi tulla vakuutetuksi."

● Italialaisen talonpojan ravintona pääasiallisesti on n.k. "polenta" — maissijauhoista sakeaksi valmistettu puuro. Fasistiset "oppineet" saarnaavat pidättyväisyyttä ruu'an käytössä. Eräs italialainen professori kirjoitti:

"Polenta" nyt, kuten ennenkin, on asetettava ensimmäiselle ja kunnialliselle paikalle kansan ravitsemisessa. Talonpojan ruokana leipää tulee käyttää hyvin vähän ja tuskin ollenkaan tarvitsee käyttää lihaa.

● Fasistimaissa supistuu kouluissa opiskelevan nuorison lukumäärä. V. 1932 Saksassa oli 145 tuhatta ylioppilasta; 1935—36 oppivuonna oli vain 76 tuhatta. Opetusmaksu yliopistoissa kahden viimeisen vuoden aikana kohosi kaksinkertaisesti.

● Hirveä kurjuus vallitsee fasistisessa Portugaliassa. Tekstiilityöläiset ansaitsevat päivässä 3 eskudoa. Kilo maissileipää maksaa 1,25 eskudoa. Näin ollen portugalilainen tekstiilityöläinen ansaitsee kaksi kiloa maissileipää päivässä.

● Vielä suurempaa puutetta ja sortoa kärsivät siirto- ja puolisiirtomaiden työtätekevät. Siirtomaissa vallitsee täydellinen orjuus. Avustuskomitean tiedonannon mukaan v. 1930 Kiinassa nälkää kärsivien luku nousee 71 milj. henkilöön. Sitshuanin maakunnassa, jossa oli katovuosi, kuolee joka päivä nälkään lähes 200 talonpoikaa.

Indian kehruu- ja kutomotehtailla työskentelevät pääasiallisesti naiset ja lapset. Heidän työpäivänsä pituus on enemmän kuin 14 tuntia. Siksipä ei ole ihme, että Bombejissa vuoden vanhoista lapsista neljäsosa kuolee.

Ei oo toista maata tuntemaani, missä ois niin vapaa ihminen...

Kuvassa: Tov. Borisova.
Foto — Ankudinov.

Olgan onni

— Olen saapunut, äiti. Tutkinnot suoritin kiitettävillä arvolauseilla ja sain lentäjän arvon, — raportteerasi Olga, käsi korvallisella, asennossa, ryhdikkäänä kuin punainen luutnantti, mutta kasvoilta puuttui vakavuus, niillä väreili iloinen, aurinkoinen hymy. — Miltä näyttää?

— Komea, komea olet Olga. Kunpa taattosi olisi elossa ja näkisi sinut nyt. Varmasti ihastuisi, — vastasi äiti katsellen ilon ja ylpeyden tunteella komeassa lentäjän puvussa edestakaisin astelevaa tytärtä.

— Vaan ei saanut taatto sinua nähdä. Muutamia viikkoja ennen syntymääsi valkoiset vainolaiset, Suomen verenhimoiset lahtaribandiitit taattosi tappoivat, — ja kaukaisten kalmanpäivien kaameat muistot veivät hymyn kasvoilta. Niille valahti ukkospilven synkkä varjo. Silmät sumenivat.

— Äiti, äiti. Älä muistele iäksimenneitä synkkiä päiviä. Taattoni oli punapartisaani. Hän antoi verensä Sovetti-Karjalan raatajarahvaan iloisen, ehomman elämän puolesta. Sen puolesta mitä meillä nyt on. Katsos kuinka iloista ja onnellista on elämämme. Juho on punainen luutnantti. Senja on opettajana, sinä ja minä stahanovilaisia tehtaalla. Ansaitsemme hyvin, asunto on hyvä. Ja minusta tulee vielä hyvä lentäjä. Lupaan sen sinulle äiti. Mutta muistatko mikä päivä tänään on?

— Kyllä lapseni. Syntymäsi aina muistan ja tänään täytät kahdeksantoista.

— Niin äiti. Enkö olekin jo aikuinen? Ja nyt voin minäkin osallistua yhdessä sinun kanssasi Sovettiliittomme Korkeimman Sovetin vaaleihin. Ja tiedän äiti ketä tulen äänestämään. Stalinia! Sovetti-Karjalan ensimmäiselle ehdokkaalle, suurelle kansojen johtajalle, voittojemme järjestäjälle ääneni annan.

Riemukas, onnellisen nuoruuden ilo pulppusi voimakkaana kuin keväinen virta ja ilon hurmassa hän syleili äitiään.

— Et usko äiti, kuinka hauskaa on liidellä linnunlailla korkealla pilvien palteilla, ja niiden yläpuolella äärettömässä sinen siintämässä ilmameressä. Vapaana kuin ilmojen valtias. Kuin kotka. Yhä ylös ja ylös. Yhä eteenpäin. Se on elämää. Yhä kauemmaksi jäävät alhaalla kaupunki, järvi, metsät. Aina eteenpäin. Yhä kauemmaksi tekisi mieli liitää. Tahtoisin tehdä sellaisia pitkiä lentomatkoja, kuin Tshkalov, Gromov, Vodopjanov, Molokov ja monet, monet muut lentäjäsankarimme. Ja vielä teenkin äiti, kunhan ehdin — ja Olga alkoi innokkaana kertoa tulevaisuuden suunnitelmiaan.

Niitä kuunnellessa häipyi pilven varjo äidin kasvoilta. Nuorten ilo on tarttuvaa ja viidestäkymmenestä ikävuodestaan huolimatta oli hänkin vielä reipas ja pirteä. Aivan kuin uudestaan nuortunut.

— Heitä nyt Olga. Paisti palaa uunissa. Mene valmistamaan kaikki kuntoon ennenkuin vieraat tulevat.

— Heti äiti. Pian on kaikki kunnossa, — ja Olga juoksi kamariinsa.

Äiti alkoi häärätä hellan ääressä valmistaen juhlapäivällistä. Tänään tulevat hänen vanhimmat lapsensa Juho ja Senja, sekä muutamia Olgan työ- ja ilmailukoulutovereita vierailulle.

Ruoan valmistusta odotellessaan, hän tahtomattaankin muisteli omaa lapsuuttaan ja nuoruuttaan: Iso perhe. Pieni pirttipahanen kaukaisessa korpikylässä. Oman, pienen pellon antimet talventaitteessa loppuivat. Nälkä kiristyi. Vakituiseksi vieraaksi kävi. Puolinälässä kului lapsuus. Vierähtivät nuoruusvuodet ja vasta Sovettivallan aikana elostehoni. Ei tarvinnut Juhon, Senjan ja Olgan enään kurjuutta kärsiä. Huoleton lapsuus. Onnellinen nuoruus. Sellainen on nykyaika. Sovettivalta. Työ ja opiskelu. Siinä onnen avaimet. Siinä tie kulttuuriseen, iloiseen elämään...

Ja aivan kuin äidin ajatukseen yhtyen alkoi Olgan huoneesta kuulua kirkas, hopean helskyisä laulu.

Olga lauloi lentäjien laulua.

Kuvassa: Tov. Popova.
(Kirjoitus 5:nnellä sivulla, otsikolla "Hymy kukkii nuorison huulilla")
Foto — Ankudinov.

Riemuisaa on sovettinuorison elämä

Se oli vuosi 1918, kun minä **synnyin.** Minä olin perheemme **yhdeksäs** lapsi.

Minä en ole tuntenut riistoa, **enkä kurjuutta,** sillä olen sovetti**vallan** kasvatti. Isäni ja äitini eivät ole minulle voineet kertoa **Lokakuun** revolutsion edellisestä **kaudesta** mitään, sillä he kuolivat jo minun pienenä ollessani, **mutta** minun vanhemmat veljeni **ja** siskoni, sekä myöskin muut **vanhemmat** ihmiset ovat minulle **kertoneet** vanhempieni tuskista **ja kärsimyksistä.**

Vanhempani olivat köyhiä ta**lonpoikia.** Omasta maatilkusta **saatu** sato ei riittänyt suuren per**heen** elättämiseen. Tämän vuoksi **heidän** piti suurin osa vuodesta **raataa** kulakille.

Vanhempieni kuoltua minut si**joitettiin** lastenkotiin. Lastenkoti **muodostui** minulle pian hyvin **rakkaaksi.** Ihan tuntui ikävältä, **kun** jätin hyvästi lapsuuden to**vereilleni** ja kasvattajilleni. Pal**jon antoi** minulle lastenkoti. Se **kasvatti** minusta kulttuurisen ih**misen.**

Päästyäni lastenkodista minulla oli mahdollisuus kehittää itseäni edelleen. Minä halusin kasvaa ammattitaitoiseksi työläiseksi paperiteollisuuden alalle. Senpä vuoksi, täytettyäni 17 vuotta tulinkin Kontupohjan paperitehtaan tehdaskouluun. Käytyäni läpi tehdaskoulun, minut sijoitettiin työhön Kontupohjan Selluloosapaperikombinaatille, jossa olen työskennellyt paperin silittäjänä. Työalani minua miellyttää. Minä työskentelen stahanovilaisesti ja työstäni saan sellaisen palkan, että voin elää hyvin.

Vapaa-aikani minä vietän kulttuurisesti. Lueskelen kirjallisuutta ja sanomalehtiä. Usein käyn kinoissa ja teatterissa, pidän myöskin tanssimisesta.

Poliittisen tietotasoni kohottamiseen minä myöskin kiinnitän huomiota. Säännöllisesti osallistun politopiskeluun.

Riemuisaa on sovettinuorison elämä. Iloisesta ja onnellisesta elämästäni olen kiitollinen suurelle Stalinille.

Helena Borisova.

Olen syntynyt kirkkaan sovettitähden alla

Olen koko sydämestäni iloi**nen,** että olen syntynyt ja kasva**nut kirkkaan** sovettitähden alla. **Milloinkaan** ei unohdu mielestä**ni isäni** kertomus hänen nuoruu**destaan.** Se oli ilotonta ja kur**jaa.** Isäni syntyi Soutjärven ra**jonissa,** Zalesjan silloisessa kylä**pahasessa,** köyhän vuorityöläisen **perheessä.** Koulua ei ollut mah**dollisuutta** käydä ja lukemaan, **sekä kirjoittamaan** oppi isä itse**opiskelun avulla.** Isäni isä, minun **vaarini,** sai työnsä ohessa kiven**murun silmäänsä** ja vietti lopun **ikästään** sokeana. Työläisille sil**loin ei maksettu** sairausapua eikä **vakuutusta.** Itsenäisen elämänsä **isäni alkoi** nuorena. Kuten sadat **toiset,** hänkin koetti onneaan **Piiterin** tehtaissa, mutta sai osak**seen työnantajien** taholta riistoa, **kurjuutta** ja nälkää.

Vasta Suuren Lokakuun Revo**lutsion** jälkeen koitti meille uusi **elämä.** Isäni alkoi työskennellä **rautatiellä,** jossa hän työskente**lee** tänäkin päivänä. Hänessä et **tunne** lähes viidenkymmenen **vuoden** vanhaa ihmistä. Hän on **reipas** ja täydellisesti työkykyi**nen.** Perheemme elää hyvin ja **nauttii** maamme kansojen yhtei**sestä** ilosta ja onnesta. Minua **nuoremmat** siskoni ja veljeni **käyvät** koulussa. Minä päätin 7 **luokkaa,** joista 2 luokkaa tehdas**koulua.** Nyt työskentelen Petros**koin** Autoremonttitehtaalla. Tä**hän** asti työskentelin sorvarina, **mutta** hiljattain minut siirrettiin **tehtaan** teknillisen normeerausosaston johtajan sijaiseksi. Minä rakastan työtäni ja suoritan sen hyvin. Paitsi työtäni, osallistun yhteiskunnalliseen työhön tehtaalla. Olen Osoaviahimin jatsheikassa, kuulun nuorisoliittokomiteaan.

Rinnan tämän kanssa kehitän myöskin itseäni ja kohotan tietotasoani. Suoritan kirjeellistä opiskelua Moskovan stahanovilaisen työn mestareiden instituutissa. Käyn säännöllisesti teatterissa ja kinossa. Olen jo katsonut kaikki uudet filmit, kuten: "Me olemme Kronstadtista", "Sirkus", "Sovettisynnyinmaan puolesta". ym. Isäni kanssa harrastamme suuresti kaunokirjallisuuden lukemista. Olemme lukeneet jo kaikki Ostrovskin teokset ja paljon Pushkinin ym. klassikoiden teoksia.

Nyt valmistaudun tarmokkaasti edessäoleviin SSSR:n Korkeimman Sovetin vaaleihin. On syytäkin valmistautua hyvin, sillä minut on valittu kaupungin vaalikomissiin. Tulenkin tekemään kaiken voitavani, että Korkeimpaan Sovettiin tulevat valituksi ainoastaan maamme parhaimmat ihmiset, jotka ovat loppuun asti uskollisia Leninin-Stalinin puolueen asialle. Tämän kaiken teen rakkaudesta synnyinmaatani ja suurta johtajaamme toveri Stalinia kohtaan.

— Kiitos toveri Stalinille kirkkaasta ja onnellisesta nuoruudesta!

Autoremonttitehtaan nuori stahanovilainen
MISHA JEGOROV.

Äänestän ensimmäistä kertaa

Minun syntymävuoteni oli **suurten** taistelujen vuosi, jolloin **meidän** veljet ja siskot vuodat**tivat** vertaan vapaan elämän luo**miseksi.** Minä luonnollisesti en **muista** näitä suuria tapauksia, **mutta** minä luin kirjoista ja **myöskin** kertoivat meidän paik**kakunnan** tapahtumista minun **vanhempani.** He kertoivat, mi**ten** Suomen valkobandiitit hyök**käsivät** meidän metsäkylään ja **ryöstivät** jopa ainoat lehmät ky**län** asukkailta.

Vuonna 1934 tulin kaupunkiin **ja pääsin** työhön kiilleliuskatehtaalle. Samana vuonna aloin käydä iltakoulua ja nyt jo opiskelen VI luokalla. V. 1936 liityin Leniniläisen nuorisoliiton riveihin. Kahden vuoden aikana nuorisoliitto minua kasvatti suuresti.

Minä, Lokakuun ikätoveri, tervehdin kahta historiallista päivää — Suuren Lokakuun Revolutsion XX-vuotispäivää ja joulukuun 12 päivää, jolloin ensi kerran elämässäni saan osallistua äänestykseen.

Lokakuun ikätoveri:
Panja Tibureva.

Minun toivomukseni tulevaisuuteen nähden

Toivomukseni on opiskella ja opiskella. Työssäni toivon saavani entistä korkeimpia tuloksia. Minä nyt olen yhtynyt stahanovilaiseen dekaadiin ja kuukauden työntuottavaisuus on nyt 130 %. Suuren Lokakuun XX-vuosijuhlan jälkeen, heti 9 päivä marraskuuta, yhdyn minä stahanovilaiseen kuukauteen. Tämä tulee olemaan minun paras lahjani SSSR:n Korkeimman Sovetin vaalipäiväksi.

Sitoudun täyttämään kuukausinormini 140 prosentilla.

Ollessani kiilleliuskatehtaalla työssä, minä olen paljon kasvanut. V. 1933 aloin käydä iltakursseilla rabfakissa. Nyt jo päätin III kurssin.

Minun haaveeni on — jatkaa opiskeluani. Tämän minä tulen täyttämään. Minusta tulee maatalousinstituutin studentti. Tästä minä olen ylpeä. Nautin Stalinilaisen Konstitutsion 121 pykälän turvaamaa oikeutta sivistykseen.

Suuren Lokakuun revolutsion XX-vuosijuhlan haluan ottaa vastaan sellaisella riemulla, jota en ole milloinkaan ennen tuntenut. Ennenkaikkea lähden valmistautuneena demonstratsiolle!

Nuorisoliittolainen Shura Oljushkina.

Diagramma työläisten palkkojen vuosittaisesta keskitasosta Karjalan ASSR:ssä (ruplissa).

Kaksikymmentä vuotta

Ranskalaisen työläiskirjailijan Roge Belangen kirjasta "MINÄ OLEN KAKSIKYMMENVUOTIAS", joka on venäjänkielellä ilmestynyt v. 1936 Kustannusliike "Molodaja gvardijan" Leningradin osaston kustantamana.

Kaksikymmentä vuotta. Niin, minä olen kaksikymmenvuotias. Se on elämän parhain aika, minä sen tiedän.

"Tulevaisuus on avoinna nuorisolle", — sanovat vanhukset ja kun minulla ei ole mitään, niin minä ajattelen tulevaisuudestani.

Minä mietin, että minulla ei ole tänään työtä ja että sitä ei tule olemaan myöskään huomenna.

Minä mietin, että jos taas löydän työtä, niin ainoastaan vain kymmeneksi päiväksi, kuukaudeksi, puoleksi vuodeksi. Minä mietin, että sitten taas joudun työttömäksi.

Minä mietin, että minulla on ammatti, mutta että minun huomenna on työskenneltävä sekatyöläisenä tai reklaami-ihmisenä.

Minä mietin sukupolveni elämästä, samanlaisesta kuin on minun elämäni.

* * *

Minä mietin niistä, jotka pörisevät kun minä ilmaisen vihaani: "Ennenkuulumatonta, ei ole maitokaan vielä huulilta kuivunut, mutta jo tunkeutuu opettamaan".

Ja minä sanon itselleni: " Minä olen liian nuori suhtautuakseni kritiillisesti elämään, mutta minä olen jo riittävän kypsynyt tunteakseni käytännössä nälän ja puutteen". Minä ajattelen heistä, jotka viiden sotavuoden aikana laskettiin kosteeseen maahan ja sanon itselleni: "Huomenna tulee sinun vuorosi, sinä olet jo riittävän vanha lähteäksesi toiseen maailmaan". Minä ajattelen niistä, jotka tahtoisivat käyttää minua ja toisia nuorukaisia jalustana tyydyttääkseen kunnianhimonsa ja saavuttaakseen valtaa ja sanon: "Ei, minä en halua olla ballilana[1]) tai hitleriinkinä[2]). Minä koko nuoruuteni voimalla huudan: "Minä haluan elää vapaana!"

* * *

Minä usein ajattelen myös ihmisjoukkoa. Nyt minä näen, että eivät kaikki ihmiset ole turmeltuneita, että on sellaisia, jotka ajattelevat, taistelevat ja käsittävät, että he eivät elä maan päällä vain sitä varten että saisivat syödä, juoda, rakastaa, käydä kinossa ja nukkua.

Minä ajattelen Henryä, lapsuuteni ystävää.

Minä yhä vieläkin näen reikiin puhkotun päänsä, näen kun virtaa veri lyhkäsiä hiuksia pitkin. Onneton Henry! Tarvitsee vain ajatella, että sinun kuolemasi opetti minua ymmärtämään elämää.

* * *

Minä ajattelen rakkaudesta. Minä usein vielä unelmoin pikku-Luisiannasta. Muistelen sitä aikaa, jolloin saattelin häntä iltaisin. Minä ajattelen, että moni poika saattelee iltaisin häntä, jota hän rakastaa. Minä ajattelen, että sellaisia poikia on monia miljoneja maailmassa ja kaikki he ovat valmiita huudahtamaan: "Kuinka ihanaa on elämä, kuinka ihanaa on rakkaus!"

Minä ajattelen sitä, että maailmassa on miljonia sellaisia nuorukaisia kuin minä, jotka samaan aikaan puhuvat: "Minulla ei ole työtä. Minulla ei ole tulevaisuutta."

Huomenna alkaa sota ja minut pakoitetaan tappamaan toista nuorta työtöntä, toista nuorukaista, jolta on riistetty tulevaisuus, toista nuorukaista, joka myöskin saattelee iltaisin pikku-Luisiannaansa.

* * *

Minä olen kaksikymmentävuotias, minä olen nuori, ja minä vihaan elämää, sitä elämää, joka minulle on suotu, joka on minun osana.

Minä oletan, että jossain paistaa aurinko ja että lapsukaiset voivat leikkiä sen säteissä. Ja minä sanon: "Auringon on loistettava myös muissa paikoissa, kaikkialla!"

Ennen minä ajattelin näin: "Minä olen köyhä, muodoton, minä olen orpo ja siis nähtävästi luotu kärsimään", mutta minä tiedän: "Ei, tämä ei ole vielä perustelu! Tämä on luonnotonta! Minä en saa kärsiä. Minä en halua olla onneton!"

* * *

Minä en ole se 15-vuotias poikanen, joka huusi kataluutta täynnä olevalle elämälle: "Kaikki hiiteen!"

Minä harkitsen kylmäverisesti ja katson kaikkea suoraan silmiin.

Minä tahdon, että tämä kaikki muuttuisi hinnalla millä hyvänsä. Minä olen vihdoin käsittänyt taistelun sisällön. Minä tiedän missä on minun paikkani ja minä asetun sille paikalle. Kävellessäni peilin ohi minä katselen siihen nuorukaiseen, jona joskus olin ja tuolle kuvalle, joka on minun näköiseni, huudan:

"Hyvästi, Jan Rivier, hyvästi!"

[1]) Ballila — fasistinen nuorisojärjestö Italiassa.

[2]) Hitleriinge — saksalaiset nuoret fasistit.

Nimi Stalin meille kaikkein rakkain

Astuin pieneen huoneeseen. Pöydän luona istui nuori nainen, pienokainen sylissään. Nainen on keskikokoinen, siististi puettu.

Tervehdykseeni hän vastaa reippaasti ja pyytää minua istumaan. Istahdan ja katselen huonetta. Tuossa on sänky, joka on peitetty lumivalkoisella vaipalla. Sängyn päällä on useita tyynyjä, jotka naisen käsi on siihen aistikkaasti asettanut. Huoneen ikkunat on myöskin verhottu valkoisilla pitsiverhoilla. Huoneessa on useita kukkasia.

Tämän huoneen omistaja on Kontupohjan Selluloosa-paperikombinaatin metalliverstaan nuorisoliittolais-stahanovilainen **Motja Riikojeva.**

Istumme Motjan kanssa ja keskustelemme. Hän kertoo minulle elämästään ja työstään.

— Silloin, vuonna 1917 marraskuun 7 päivänä, jolloin Venäjän proletariaatti Leninin-Stalinin puolueen johdolla kukisti porvariston vallan ja pystytti proletariaatin diktatuurin, minä olin vasta 8 kuukauden ikäinen. En käsittänyt vielä näistä tapahtumista mitään, sillä istuin kehdossani ja leikin puupalikoilla.

Kun minä vartuin vanhemmaksi, niin hämärinä talvi-iltoina äiti kertoili minulle siitä, miten tsaristisen hirmujärjestelmän aikana koko Venäjän työtätekevä kansa oli suuren painajaisen alla. Köyhät saivat tehdä työtä yötä ja päivää, mutta elivät kurjasti. Lapset olivat nälässä, riekaleissa, heillä ei ollut mahdollisuutta opiskella. Kun äiti kertoi entisyydestä, nousi minun kurkkuuni ikäänkuin jokin karvas palanen ja poskelle kierähti kyynelkarpalo.

Näiden äidin kertomuksien pohjalla jo muutamien vuosien ikäisenä opin käsittämään sen, minkä vuoksi revolutsio oli välttämätön.

— — —

Minun lapsuuteni oli aivan toisenlaista kuin minun maamoni lapsuus. Sovettivalta avasi tien minulle, samoin kuin kaikille työtätekeville, onnelliseen ja iloiseen elämään.

Sovettivallan aikana perustettiin Nolkamojärven kylään koulu ja kun minä täytin 8 vuotta, tuli minustakin pieni koululainen. Opiskelin ahkerasti.

Kun minä päätin ensiasteen koulun, niin en halunnut opiskeluani päättää siihen. Halusin kehittyä ammattitaitoiseksi työläiseksi, tahdoin oppia höyläkoneen hallitsemisen taidon. Minulle oli kaikki mahdollisuudet itseni edelleen kehittämiseen. Niinpä, v. 1933 minä saavuinkin Kontupohjaan ja aloin opiskeluni tehdaskoulussa. Päätin tehdaskoulun ja nyt työskentelen Kontupohjan Selluloosa-paperikombinaatin metalliverstaalla höyläkoneessa.

Minä valtasin höyläkoneen hallitsemisen taidon. Olen stahanovilainen. Päivittäin minä täytän työnormini 230 prosentilla.

Näin kertoo Motja.

Tähän nuoreen, entiseen talonpoikaistyttöön, nyt työläisnaiseen yhtyvät kaikki sosialistisen yhteiskunnan ihmisen merkit. Motja on tuotannossa stahanovilainen, hän on nuorisoliiton jäsen. Hän on kulttuurinen ihminen. Motja lukee kirjallisuutta, sanomalehtiä. Sen huomaa jo siitäkin, että Motjan pöydällä on joukko erilaisia kirjoja: Pushkinin teoksia, SSSR:n Konstitutsio, SSSR:n Korkeimman Sovetin vaaliasetus ja vaaleja koskevaa kirjallisuutta. Motja käy kinoissa ja teattereissa.

Motja on nuori sovettiäiti. Hänellä on palleroinen. Vovaksi hänet nimitti Petja — Motjan elämäntoveri. Motja kertoo Petjasta:

— Tällä kertaa Petja opiskelee Petroskoissa Kommunistisessa maatalouskorkeakoulussa. Hän käy joka vapaapäivä perheensä luona. Petja ikävöi Vovaa ja Motjaa.

Petja saapuu kotiin, ottaa Vovotshkan polvillensa ja Motjan kera rinnakkain istuen yhdessä lepertelevät Vovallensa... Petja osoittaa Vovalle kuvaa seinällä: "Sanohan, ken on tämä!" Pienokainen katsoo kuvaa, katsoo maammoa, katsoo taattoa ja sylissä hypähdellen jokeltaa lapsen jokellustaan. "Ei osaa Vovotshka lausua vielä sanoja", virkkoo maammo ja ottaa lapsen taatolta. "Ei osaa, — vastaa taatto, — mutta pian hän sanoo — **Stalin**".

M. Koivisto.

Kuvassa: Tov. Riikojeva pikku-Vovansa kanssa
Foto — Ankudinov.

Tiet on auki maamme nuorisolle, vanhus vakaa kunniansa saa...

● ● ●

Mitä vanha Onegan tehtaan työläinen kertoo

Pimeää, likaista ja ainaisen puutteen kyllästämää oli elämämme ennen.

Vain kaksi vuotta sain minä opiskella alkeiskoulussa ja nekin tuntuivat minusta raskailta, sillä en voinut sietää niitä kaikenmoisia uskonnollisia sääntöjä, joita vanhassa, tsaarivallanaikaisessa koulussa lasten päihin päntättiin. Sen takia sain useita tunteja olla polvillani herneiden päällä sekä jäädä ilman päivällistä. Mutta tämän lisäksi täytyi koulunkäynnistä maksaa 25 ruplaa kuukaudessa, joka kävi mahdottomaksi työläislasten vanhemmille.

Jo 12-vuotiaana, vuodesta 1900, täytyi minun ryhtyä palkkatöihin, sillä äidin ansio, jonka hän sai luutia ja vastoja kauppaamalla, ei riittänyt perheen elatukseen.

Ensi vuodet Onegan tehtaalla, vuodesta 1903, työskentelin oppilaana työpenkissä. Silloin minulle maksettiin vain 8 ruplaa kuukaudessa ja useimmiten vähemmänkin. Kun kasvoin isommaksi, työskentelin jo itsenäisesti työpenkissä eri verstaissa. Täytyi työskennellä 12 jopa 15 tuntiakin päivässä, mutta ansaitsin vain korkeintaan 20 ruplaa kuukaudessa, useimmiten en sitäkään. Työskennellessäni raskaissa töissä vanhanaikaisilla mitättömillä koneilla ja suurimmaksi osaksi vain ihmisvoimalla, loukkaantui ensin jalkani, sitten käteni, jotka kumminkin silloin vielä nuorena ollessani sain vähitellen jonkunverran paranemaan, vaikkei tsaristinen hallitus mitään apua sairauden aikana osoittanut. Vasta jälkeen Suuren Lokakuun revolutsion tunsin samaisen Onegan tehtaan omakseni.

Kaikissa töissä tehtaalla suoriuduin mainiosti. En mistään työstä kieltäytynyt enkä yhtään rokulia tehnyt koskaan. Hyvästä työskentelystäni sovettihallituksen aikana minut palkittiin seitsemän kertaa. Työpalkkani kohosi aina työni mukaan. Kaikki tämä yhä lisäsi työintoani, mutta sääli vain, että vanhuus pian läheni ja terveyteni heikkeni, etten jaksanut enää työskennellä. V. 1936 alussa jäin pois työstä. Työskentelisin vieläkin Onegan tehtaalla, jos vain terve olisin.

Mutta nyt vanhuuden päivätkin ovat minulle turvatut. Minulle maksetaan eläkettä. Lapseni saavat ilmaiseksi opiskella kouluissa. Vanhin tyttäreni jo työskentelee kirjanpitäjänä sekä toinen tyttäreni rautatieläisten lastentarhassa. Sääli vain, että vanhin poikani tapaturmaisesti kuoli. Hänestä nyt kunnian ja maineen kantaisin, sillä kutsuntalaisena olisi hän tänä vuonna astunut Punaisen armeijan riveihin. Se olisi suuri ilo meille vanhemmille.

Yhdessä perheeni kanssa ilolla otamme vastaan Lokakuun revolutsion XX-vuotisjuhlan.

Konstantin Pavlovitsh Lukin

Hauska ja onnellinen on elämämme

Kolmea kuukautta ennen, kuin tykkien laukaukset antoivat merkin maailmassa proletariaatin voittoisan revolutsion alkamisesta Pietarissa ja työläiset piirittivät väliaikaisen hallituksen Talvipalatsissa, syntyi Timofei Dianovin perheessä kolmas lapsi, jonka nimeksi annettiin Nikolai.

Pienen Nikolain vartuttua suuremmaksi hänen isänsä ja äitinsä kertoivat, että hänen syntymävuotenaan oli tapahtunut Suuri Revolutsio.

— Miksi Revolutsio? — kyseli Nikolai.

— Revolutsio kukisti kapitalistien ja kartanoherrojen vallan ja antoi meille vapaan elämän, — selitti hänelle isä. Yksityiskohdat Suuren Lokakuun Revolutsiosta Nikolai kuuli koulussa.

Heti kollektivisoinnin aikana Nikolain isä liittyi kolhoosiin. Yhteinen elämä antoi paremmat tulokset työssä.

— Minulla oli suuri halu oppia ammatti ja mennä tehtaaseen työhön, — sanoo Nikolai. — Niinpä v. 1935 minä siirryin Karjalaan ja pääsin tehdaskouluun. 10 kuukautta kestävät kurssit minä päätin arvolauseella "otlitshno", opiskeluaikanani palkittiin minut 3 kertaa. Vuodesta 1936 työskentelen Onegan tehtaalla, — jatkaa Nikolai Dianov.

Tehtaalla Dianov tunnetaan stahanovilaisena ja aktiivisena nuorisoliittolaisena.

Viime kesänä tehdas lähetti hänet Leningradiin ekskurssille.

— Meillä on kaikki mahdollisuudet itsemme kehittämiseen. Meillä on voroshilovilaisten ampujain piiri, voimistelupiiri, laulukuoro. Hauska ja onnellinen on elämä sovettinuorisolla, — puhuu päättäväisesti Nikolai.

Ei ole pitkä aika siitä, kun Dianov sai kolhoosista kirjeen. Hänen vanhempansa elävät yhtä onnellisesti kuin Nikolai. Tänä vuonna heillä oli ennenkuulumattoman runsas sato, saivat paljon tuotteita työpäivää kohti. Nikolai kirjoittaa heille myöskin omista saavutuksistaan.

— On suuri kunnia meille, nuorisolle, osallistua SSSR:n Korkeimman Sovetin vaaleihin. Meillä on oikeus työhön, lepoon ja sivistykseen Stalinilaisen Konstitutsion mukaan, — sanoo Dianov. — Käyttäen kaikkia oikeuksiamme, valitsemme Korkeimpaan Sovettiin parhaita, synnyinmaallemme loppuun asti uskollisia ihmisiä.

P. Vasiljeva.

● ● ●

Kaksi elämäkertaa

Klimanov ja Odintsov ovat molemmat jo yli kuudenkymmenen vuoden ikäisiä. He kertovat paljon erilaisia asioita, joita ovat saaneet pitkän elämänsä varrella tietää ja kokea. Niitä kaikkia ei ole mahdollisuus näin lyhyessä muodossa esittää. Näiden vanhuksien elämä on arvokas, siksi kerromme nuorisolle muutamia vaiheita heidän sisältörikkaasta elämäkerrastaan.

* * *

* * *

Nikolai Klimanovitsh Klimanov jo hyvin nuorena, noin viisikymmentä vuotta sitten, matkusti kaupunkiin työtä ja parempaa elämää etsimään. Klimanovin tavalla aloittivat monet vanhan polven ihmiset nuoren elämänuran.

Pietari, johon neljätoistavuotias Kolja saapui, tuntui kylmältä ja kolkolta. Kaupunkia hän ei ehtinyt paljoakaan näkemään, sillä heti sattui löytämään työtä. Jo ensimmäisestä työpäivästä lähtien aamulla herätettiin työhön puoli viisi ja yöllä kello 12 palasi hän väsyneenä puolipimeään ja kosteaan barakkiin, likaiselle lavitsalle nukkumaan. Näin jatkui päivästä toiseen...

Yhdeksän talvea työskenteli Klimanov Pietarin kaupungissa, mutta elämä ei muuttunut yhtään paremmaksi. Näiden vuosien aikana hän ei edes kertaakaan voinut syödä tehtaan ruokalassa, sillä siellä valmistettu ruoka ei mitenkään mennyt kurkusta alas. Täytyi elää muuten, syödä joten kuten ja missä milloinkin sattui.

Ehkä vielä olisi voinut elää näinkin, mutta kotikylästä tiedoitettiin, että Nikolain isä kuoli. Veljet ja siskot olivat kotona häntä nuorempia ja siksi Klimanovin oli kiireenkaupalla matkustettava kylään. Kotitalossa elämä tuntui toivottomalta, täytyi heti hakea jotain työtä. Nikolai, kahden nuoremman veljensä kanssa palkkautui papille puita sahaamaan. Kolmen he ansaitsivat 80 kopekkaa päivässä ja olivat iloisia ettei nälkään tarvinnut kuolla Näin kuluivat nuoruusvuodet.

Nikolain miehuus-ikä oli hiukan erilainen, sillä venäläis-japanilaisen sodan syttyessä hänet mobilisoitiin sotaan. Ja sitten taas, maailman sodan aikana aivan ensimmäisestä päivästä lähtien oli Klimanov rintamalla taistelevien sotilaiden rinnalla. Vain muutamien harvojen joukossa sattui hän elävänä säilymään.

Suuri Lokakuun revolutsio pelasti hänet.

Nikolai Klimanovitsh palasi sodasta 43 vuoden vanhana. Viidestä veljeksestä vain hän yksin jäi eloon. Vanhemman veljensä santarmit pieksivät kuoliaaksi, nuoremman veljen valkoiset ampuivat ja toiset kaksi — sairaus vei hautaan.

Maailman sodan päätyttyä Klimanov matkusti Petroskoihin ja ryhtyi Onegan tehtaaseen työhön. Kuri oli tehtaalla huono, koneet epäkunnossa, mutta vaikeuksista huolimatta, hän ahkerasti alkoi työskentelemään työtätekevän kansan hyväksi.

Sota ja pitkäaikaiset kärsimykset olivat vieneet terveyden ja kuluttaneet voimat, mutta innostus työskennellä sovettimaan hyväksi, antoi uutta voimaa ja reippautta. Klimanov tuli tehtaassa tunnetuksi, erikoisesti nuorison keskuudessa, sillä hän heistä järjesti ensimmäisen iskubrigadin Onegan tehtaalla. Klimanovin johtama brigadi oli aina ensimmäinen.

* * *

Nikolai Ivanovitsh Odintsov on kahta vuotta vanhempi Klimanovia. Hänellä on 65 vuotta. Odintsov ei ole ollut sotapalveluksessa, mutta hänen elämä on yhtä rikas tapahtumista kuin Klimanovinkin. Onegan tehtaalla on hän työskennellyt 43 vuotta. Tehtaalta ei sotapalvelukseen otettu, sillä työläiset valmistivat ammuksia sotaa varten. Hän muistaa tehtaan historian lähes vuosisadalta. Seppänä, samoin kuin itse Nikolai Ivanovitshkin, työskenteli samalla tehtaalla hänen isä ja isoisä. Sellainen oli ennen tapa — jos isä oli seppä, niin pojallakin oli edessä sepän tie, muusta et uskaltanut ajatellakaan.

Odintsovin kuukausipalkka oli 25 ruplaa, mutta todellisuudessa hän sai 5—6 ruplaa kuukaudessa, sillä ei koskaan palkkalistalta jätetty pois pidätyksiä kynttilöihin, dokumenttien maksuun, jumalankuvien ostoon, sakkoihin jne. Jos olit ottanut etuantia, niin useasti jäit isännälle velkaa. Vaikea oli elää Odintsovin, sillä hänellä oli kaiken lisäksi 19 lasta.

Kaupungin santarmit ja tehtaan isännöitsijät monella tavalla vaivasivat ja koettelivat työläisten hermoja.

Erään kerran Nikolai Ivanovitsh väsyneenä palasi työstä ja ei huomannutkaan, että hänen ohi komeassa kärryssä ajaa kuvernööri. Asetuksien mukaan Nikolain olisi pitänyt seisattua, paljastaa päänsä ja kumartaa, mutta se toimitus jäi tekemättä. Tästä "pahanteosta" häntä santarmi kuletteli monena päivänä tutkittavaksi.

Tai toinen tapaus. Kerran tehtailija sattui kuleksimaan tehtaalla ja samaan aikaan joku työläisistä ääneen kirosi. Siitäkös melu syntyi. Kutsuttiin kaikki työläiset kokoukseen ja uhkailtiin erottaa pois työstä aivan insinööriä myöten, elleivät sellaiset "pahanteot" tehtaalta poistu.

Odintsov joutui osallistumaan tsaristisen hallituksen — duuman vaaleihin. Aloitettiin vaalikamppailu, ehdokkaana oli tehtaan in-

* * *

* * *

sinööri Afrikantov. Yhtenä kauniina päivänä työläisille ilmoitettiin, että Afrikantov onkin jo valittu duuman edustajaksi. Työläisten mielipidettä ei kysytty, puhumattakaan sitten äänestämisestä. Lähes tuhannelta työläiseltä pidätettiin yksi rupla kultakin jumalankuvan ostoa varten, sillä epämukavahan oli lähettää edustaja duumaan ilman jumalankuvaa...

* * *

Muutamat Klimanovin ja Odintsovin elämäkerralliset tiedot, jotka edellä kerroimme, vain osaltaan kuvaavat sitä kurjuutta ja riistoa, jota he elämässään tsarismin aikana joutuivat kärsimään. Suuri Lokakuun revolutsio vapautti Klimanovin ja Odintsovin yhdessä Venäjän monimiljonaisen kansan kanssa orjuuden kahleista.

— — —

Toista on elämä nyt! Klimanovin poika tänä vuonna päättää sota-akatemian. Nuoremmat lapsensa myös opiskelevat. Sovettivalta on turvannut Klimanoville onnellisen elämän, on turvannut hänen vanhuutensa.

Odintsovin elämä on myös valoisaa. Hänen isänsä aikoinaan sai 8 rpl. "eläkettä" vuodessa, sovettihallitus antaa Odintsoville eläkettä 275 ruplaa kuukaudessa. Hänen lapsillansa on oikeus sivistykseen. Yksi poika opiskelee kapteeniksi, tytär Siina on taiteilija ja kaikkein nuorin tytär, Maria, on nyt valittu vaalialueen N:o 26 vaalikomissin sihteeriksi.

J. Kiiranen.

● ● ●

Советскойн Карьялан нуори полви

Коля Тарасов он родинухесе Советскойн валлан айгах, а сендäх хиäн эй ни тийэ куй элеттих Карьялан рахвас эннэ Октябрьскойда революциеда.

Колян туатоллах — Иван Иванович Тарасовалла пуутуй, куй санотах, омаллах нишкалла кандуа суариннайгуста элайгуа. Иван Иванович йй ванхембиста какситоста вуотизена брихаччуна и ё силлой пиди хäнен омаллах вäйллä суöттиä и совиттуа иччиедäх.

Пиди руадуа омат муатилкуйзет и сен лижäксе виэ пуолет айгой руадуа кулакалле Лефкиевалле и купсалле Оноевалле. Пуаксух пиди кäввä бурлакойччемасса. Пахасса мöкки кулуйзесса эли Иван Иванович парахан иäн.

Эй пууттунут уккорукалла пути ллех ни брихастуа. Эй оллух айгуа пруазднйэкойсса кäвелемäх да эй оллут ни мих и суорита. Койсса луайитусса кафтанасса да палттина пайасса пиди брихастуа. Мировойн войнан айгах Иван Тарасов оли отетту салдатаксе, но сиэ заболейччи, вируй госпиталисса и пиäзи кодих.

Иван Тарасован мучойлла тäудуй хуолда и руадуо, пиди лапсед каччуо, пертикулуйзесса порядка пидиä, жийватат каччуо, да виэ кÿлäссä пиди руадуа. Ненгоста элайгуа элеттих трудовойт крестьюанат энне Октябрьскойда революциэда.

Он меннÿт каксикÿммен вуотта. Диэлот и элайга оллах муутутту тойзенмойзексе.

Сууренмäйн кÿлä он мууттунут. Эндизиэн кахтен кирикöн сиясса кÿлäссä он хувä клууба, амбулаторий, неполной средней школа. Элайга кÿлäссä он мууттунут тойзенмойзекси.

Он мууттунут Иван Тарасован перех. Хейллä он ё сейччей ласта. Васта меннÿöннä вуанна хÿö суадих государстваста пособий 2.000 рублюа.

Колхозан и сельсовиэтан авустукселла стройттих ичеллäх уузи коди.

Иче Иван Тарасовна сельсоветта и колхоза выдвиниттих омах кулäх почтовойн отделениэн завиэдующойксе. Колян муамах руадау колхозасса. Колян ванхин велли слуужив Краснойсса Армиэсса артилеристана, опастуу полковойсса школасса.

Иче Коля хоть и он нуори, но ё опастуу Карьялан государственнойн педагогическойн институутан тойзелла курсалла. Коля он активной комсомольца. Уччивуу тоже хÿвин.

— Миттуйне суури ихастус он советскойн Карьялан рахвахалла — саной Коля. Карьялан Конституциэсса он качотту Карьялан письменной киэли и нÿгöй ё луаптах сидä. Мустан куй мейдä среднейсса школасса националиста Ахо вäгех застуави опастумах суоменкиелеллä. Вай мейллä Советскойсса Союзасса кайкки войях опастуо школисса.

Колялла он ПВХО:н и Ворошиловскойн стрелкан значкат. Нÿгöй хиäн он валитту институутан пуолеста участковойн валличенда комиссиэн членакси.

Панен кай вäйт и нерот сих, — саной лопуксе Коля, — чтобы куйн оправдайя минулла аннетту доверий. Советской власти андой мейллä ненгойзен хÿвäн весселäн элайян и ваставуксексе тäх минä панен кай вäйт сих, чтобы куйн хÿвин опастуо и руадуа и тäввеллех оправдайя советскойн канзалайзен званий.

М. ДИЕВ.

Hymy kukkii nuorison huulilla

Nuoren tytön kasvoja kaunisti hymy. Astuessaan sisään rohkeasti hän esittää itsensä: — Nimeni on Anni Popova. — Ja siitä alkoikin meidän tuttavuutemme.

Anni Popova on Lokakuun ikätoveri, hän kasvoi ja kehittyi yhdessä synnyinmaamme voittojen kanssa.

— Minun kotipaikkani on Kemin rajoni Suijun kylä, missä kasvoin talonpoikaisperheessä. Kotikylässäni kävin ensiasteen koulun. Vuonna 1931 liityin Leniniläisen nuorisoliiton riveihin. Minut lähetettiin työhön lasten keskuudessa — Lokakuulaisten ohjaajaksi. Tämä työ minua oikein miellytti. Myöhemmin siirryin pioneeriohjaajaksi. Koko ajan ajattelin, että lähden jatkamaan opiskeluani. Niinpä v. 1936 tulin rabfakiin.

Heti rabfakiin tultuaan Anni valtasi paikkansa parhaimpien joukossa. Häntä kunnioitetaan siitä, että hän on otlitshnikka-oppilas, aktiivinen nuorisoliittolainen ja hyvä yhteiskunnallisessa työssä. Hän oli kaupunki- ja alue-nuorisoliittokonferenssin edustajana.

— V. 1936 oppivuoden päätin arvolauseella "otlitshno", — sanoo hymyillen Anni.

— Unohtumattomia ovat isäni sanat: "Opiskele, tyttöni, nyt on kaikki mahdollisuudet siihen. Kun minä halusin jatkaa koulua, ajoivat minut pois luokasta, sanoivat, että sinä olet karjalainen". Näin sanoi isä.

Nyt meille, sovettinuorisolle, ovat auki kaikkien oppilaitoksien ovet, meillä on oikeus sivistykseen.

— Kohta on meillä historiallinen päivä, meidän nuoriso ensi kerran elämässä tulee vaaliuurnille. Minä puolestani oman ääneni annan kalliin Iosif Vissarionovitsh Stalinin puolesta, jonka johdolla lujittuu meidän Sovettimaamme ja kasvaa sen onnellinen nuoriso.

Jalmari VIRTANEN

ONNELLISIA

Kuningas oli sairas ja viisaat ihmiset neuvoivat varman parannuskeinon: maan kansalaisten joukosta on etsittävä onnellinen mies, lainattava häneltä paita ja puettava se kuninkaan päälle — ja tauti on tipotiessään. Ja Anatole France, joka eräässä satiirisessa teoksessaan tästä kertoo, kuljettaa hakijoita kaikkialla, mutta onnellista miestä ei löydy mistään. Erään ojan rannalta tapaavat hakijat vihdoin köyhän kulkurin, joka vakuuttaa olevansa täysin onnellinen.

Kuninkaan parantamisesta ei kuitenkaan tullut mitään, sillä tällä ainoalla onnellisella ihmisellä ei ollut paitaa ollenkaan.

Tämä tarina tuli mieleeni, kun äskettäin junassa tapasin yhden onnellisista ihmisistä, joita Sovettiliitossa on miljoonittain.

✶

Katselemme vaunun ikkunasta ulos syksyiseen metsään.

Lehtipuut ovat riisuneet raskaat kauhtanansa ja niiden ylle on jäänyt vain urheilupuku: siellä täällä näkyy kirkkaita pälviä missä silmä tapaa kullankeltaisia lehtiään varistamattomia koivuja ja punahohtoisia pihlajia. Näyttää siltä kuin puut tuntisivat suurta tyydytystä kun ennen taistelua syysmyrskyjä vastaan on tullut tilaisuus heittää yltään raskaat lehtikauhtanat, jotka taistelussa ovat vain vastuksena.

Lämpimän villakauhtanan tavalla kattaa tasainen pilvipeitto leutoa tienoota. Puiden latvat huojuvat tasaisesti, tuskin huomattavasti, mutta pilvipeite pysyy liikkumattomana. Siltä meistä näyttää.

Kulumassa loppuun on jo syksyinen lokakuu, mutta ilma kuitenkin on lämmin ja miellyttävä.

Matkustajat ovat heränneet yö-unestaan ja puuhailevat kuka matkatavaroitaan pakaten, kuka vuoroaan odotellen peseytymään päästäkseen. Naapurini on nämä tehtävät jo suorittanut ja nyt kilvan minun kerallani tarkastelee, mitä syyskylläinen luonto tarjoaa silmälle.

— Kovin tämä syksy on kaunis ja leuto, — sanoo naapurini melkein kuin itselleen. — Tuollaisessa metsässä mahtaa olla sieniä runsaasti.

— Olette sienien ihailija? — kysäsen minä, kun muutakaan ei päähäni pälkähtänyt.

— Eukko osaa valmistaa niitä niin erinomaisesti. Ah!..

Hän maiskautti suutaan, mieluisa hymy ilmaantui suupieliin ja silmiin hellä ja sydämellinen loiste. Hän jatkoi:

— Me söimme niitä melkein koko kesän. Eukko kävi joka päivä torilla ja osti niitä neljänviiden ruplan edestä ja sitten valmistaa... Smetanaa, kanelia ja mitä hän niihin laittaakaan, mutta ne sulavat suussa kuin mesi.

Minä tarkastelen naapuriani. Hänen onnellinen katseensa ja tyyneytensä vakuuttaa minulle, että katseen suloisuus perustuu syvällisempiin seikkoihin kuin hyvin valmistettuihin sieniin: s e p e r u s t u u s o s i a l i s t i s e e n t a l o u s j ä r j e s t e l m ä ä n, s e o n t u r v a t t u Stalinilaisella Konstitutsiolla. Tässä on yksi niitä ihmisiä, jonka elämä sosialistisessa valtiossa on muuttunut onnelliseksi, ihminen, jolla on edessään huoleton ja rauhallinen, taloudellisesti turvattu vanhuus.

Hän on tavallinen matkustaja, jollaisia on kymmeniä miljoonia, mutta menepä ja etsi kapitalistisesta maasta tällaisia matkustajia, onnellisia ihmisiä työtätekevän luokan joukosta.

— Missä te työskentelette, kysäsen minä.

— Kaksikymmentä vuotta samassa tehtaassa. Palkkaa minä saan tyydyttävästi. Elämä on antanut minulle sen, mitä tarvitsen. Oo, minä elän kuin kuninkaan kummi. Minä en yleensä pidä muuttelemisesta. Neljänkymmenen kolmen vuoden aikana, jotka olen tehnyt työtä, en minulla ollut vain kaksi työpaikkaa. Sellainen on mahdollista vain tehtaassa. Virastoissa se ei käy päinsä, sillä niitä revolutsion jälkeen usein reorganisoitiin. Mutta tehdas meillä vain laajenemistaan laajenee.

Kaiken tämän hän kertoo tasaisella, hiljaisella, vakuuttavalla äänellä. Minä katselen tuota miestä, ihaillen sitä optimistisuutta, mikä heijastuu hänen koko olennossaan. Ulkoiset piirteet ovat mitä tavallisemmat: kapeahkot kasvot, tuuheat kulmakarvat, nenä paksu, silmät harmaat. Puku on hiukan kulunut, mutta siisti. Matkalla on kasvanut parransänki, joka hopeanharmaana peittää poskia ja leukaa.

— Meiltä ei puutu mitään, hän sanoo. — Vaimoni ei käy toisten luona kylässä, mutta meillä on usein vieraita. Syömme hyvin. Eihän meidän ole pakko säästää, sillä vanhuus on turvattu.

Tyytyväisinä tuijottelemme me syksyiseen metsään, jossa väriä on harvemmassa kuin kesällä, mutta sitä kirkkaampaa. Vanhus myhäilee onnellista myhäilyään.

— Tehtaanne on, sanotte te, revolutsion jälkeisinä vuosina kasvamistaan kasvanut ja laajentunut?

— Niin on kasvanut, että entinen oli kuin kääpiö tämän rinnalla.

— Ja uusia jättiläisiä on syntynyt kaikkialle.

Onnellinen hymy soutelee vanhuksen parransänkien lomissa kuin vene kaislikossa. Sisäinen riemu levittää noille kapeille kasvoille tyyntä valoaan.

"Tällä onnellisella ihmisellä varmaan on paitakin, ajattelen minä. Eikä vain yksi, mutta useampia."

— Meitä on vain kaksi, jatkaa hän. — Lapset ovat jo pesänsä jättäneet Jokaisella on oma kotinsa. Meidän perheestämme 60 prosenttia on insinöörejä... Kun naapurit kuulevat patefoonin soivan iltasella, tulevat he meille istuskelemaan. Me tarjoamme heille yhtä ja toista syötävää, sillä eihän meiltä mitään puutu. Alkoholijuomia ei meillä vieraille tarjota. Minulle vain ennen päivällistä "pikkuinen" — ruokahalun lisäämiseksi. Mutta ei enempää kuin yksi päivässä. Pikari on pieni: kun pistät sormen sisään, se tyhjenee heti.

Jälleen soutelee tyytyväisyyden hymy vanhuksen parransänkikaislikossa. Silmät saavat niin lämpöisen loisteen, että se ei voi olla lämmittämättä minua. Minä siirrän katseeni työläisiin radan varrella. Heidänkin ryhtinsä osoittaa, että työtätekevien luokka on muuttunut kauniimmaksi niin ruumiillisesti kuin sisäisestikin. Orjaleimaa kasvoilla ei ole kenelläkään. Millaista olikaan työtätekevien joukko ennen revolutsiota, päästyään vanhempaan ikään: sisäisesti toivorikasta ja taisteluhaluista, mutta ruumiillisesti työn lyöttämää, köyryistä, raihnaista. Ellei sillä olisi ollut lujaa uskoa Leninin aatteiden voittoon, olisi se ollut sisäisestikin raihnaista ja toivotonta joukkoa.

— Tarpeetonta on tehdä säästöjä pahan päivän varalle, huomauttaa vanhus, sillä meillä ei ole työttömyyttä ja kurjuutta. Siksi minä elän kuin kuninkaan kummi: syön ja lepään hyvin. Kulttuurin kukoistus tekee meidänkin elämämme värikkääksi. Hyvä radio, patefooni... Toisinaan käymme kinossa. Joskus teatterissa, vaikka vaimoni ei kotoa mielellään minnekään lähde.

"Tämä mies ei tietenkään ole niitä kiehuvan-aktiivisia taistelijoita jotka sosialismin rakentajain joukossa kulkee eturiveissä, mutta hän sulautuu koko olennollaan sosialismiin", mietiskelen minä, ulos kauniiseen metsään mielihyvin tuijotellen.

— Kai te olette huomannut tehtaassa, miten paljon ryhdikkäämpää ja somempaa on työtätekevä nuoriso nyt kuin kaksikolmekymmentä vuotta sitten? — kysäsen vanhukselta.

Hänen kasvoilleen leviää tuo valoisa myhäily entistä kirkkaampana, kun hän vastaa:

— Näkisittepä minun nuorimman poikani urheilijain riveissä!

Tarkempaa kuvausta ei seurannut. En sitä kaivannutkaan. Olen nähnyt sovettinuorisoa riittävästi — värikästä, notkeaa, kirkassilmäistä, heleä-äänistä nuorisoa. Olen nähnyt sen askelten joustavuuden, olen kuullut sen laulavan sytyttäviä sovettilauluja. Silloin aina on rintani riemusta paisunut ja usein sulaa katseeni mielihyvän suloisiin kyyneliin.

Miten kurjaa olikaan elämä minun ollessani tuossa iässä! Yhä saan kantaa jälkiä elämän rujoudesta kapitalistisen järjestelmän aikana, sillä sen järjestelmän olot tekivät työläisiä monia koko iäkseen ruumiillisesti vaivaisiksi.

— Tässä pian saavumme kahteen suureen juhlaan, huomautan onnelliselle naapurilleni.

Selittää vanhukselle, minkälaisista juhlista on kysymys, on tarpeetonta, sillä se on hänelle sanomattakin selvä. Hän elää itse näissä juhlan valmistelun merkeissä.

— Juhlakulkueeseen minä menen vaimoni kanssa rinnan. Kun kotiin saavumme, valmistaa hän meille jotain oikein hyvää syötävää...

— Minä arvelen, että sen pikkuisen pikarin vaihdatte silloin hiukan suurempaan, huomautan minä.

— Vain yhden pikkuisen otan ennen päivällistä. Se riittää ruokahalun lisäämiseksi. Mielialan kohottamiseksi meillä on muita keinoja. Radiossa kuulemme johtajain puheita; patefoonissa kuuntelemme taiteilijoita. He esittävät venäläisiä kansanlauluja ja hyviä sovettilauluja. Mahdollisesti me toisena juhlapäivänä menemme oopperaan tai klubille.

— Entä joulukuun 12 päivänä?

— Silloin me pukeudumme parhaisiin vaatteisiimme ja trolleibussilla ajamme äänestyspunktille.

— Ketä te äänestätte?

— Josef Vissarionovitsh Stalinia, minä äänestän häntä. Vaimoni sanoo äänestävänsä Andrei Aleksandrovitsh Zhdanovia...

Ja yhä kirkkaampana souteli onnellinen hymy vanhuksen kasvoilla.

Sovettiliiton Sankarin nimityksen omistamisesta Työläis-Talonpoikaisen Punaisen Armeijan komentajille

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean päätös

SSSR:n Toimeenpaneva Keskuskomitea **päättää:**

Hallituksen erikoistehtävien erinomaisesta täyttämisestä Sovettiliiton puolustusmahdin lujittamisen alalla ja niiden täyttämisessä osoitetusta sankaruudesta omistaa **Sovettiliiton Sankarin** nimitykset:

1. Majuri Ivan Aleksejevitsh **Lakejeville.**
2. Luutnantti Abram Grigorjevitsh **Abramovitshille.**

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtaja:
M. KALININ.
SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean sihteerin puolesta
SSSR:n TpKK:n Presidiumin jäsen: A. ANDREJEV.

Moskova, Kreml.
Marraskuun 3 päivänä v. 1937.

Huojennuksista maidon valtiolle luovuttamisessa

SSSR:n Kansankomissarien Sovetin päätös

SSSR:n Kansankomissarien Sovetti päättää:

1. Vapauttaa kaikki kolhoosit sekä myöskin yksityistaloudet maidon valtiolle pakollisesta luovuttamisesta aikaisemmilta vuosilta v. 1936 loppuun asti jääneistä rästeistä.

2. Vapauttaa kaikki kolhoosit ja yksityistaloudet maidon valtiolle pakollisesta luovuttamisesta mahoista lehmistä.

3. Sitäpaitsi säätää v. 1938 tammikuun 1 päivästä lähtien aikaisemmin säädettyjen 10 prosentin alennusten asemesta uudet alennukset maidon valtiolle pakollisessa luovuttamisessa niiden kolhoosien kolhosnikoille, joilla on maitotavarafarmeja, riippuen lehmien lukumäärästä farmilla, nimittäin:

a) niiden kolhoosien kolhosnikoille, joilla on maitotavarafarmilla 5—15 lehmään asti, säätää 20 prosentin alennus maidon valtiolle luovuttamisessa kolhosnikkojen yksilötaloudesta;

b) niiden kolhoosien kolhosnikoille, joilla on farmilla 16—25 lehmään asti, säätää 30 prosentin alennus maidon luovuttamisessa valtiolle kolhosnikkojen yksilövelvollisuuksista;

c) niiden kolhoosien kolhosnikoille, joilla on farmilla 26—50 lehmään asti, säätää 50 prosentin alennus maidon valtiolle luovuttamisessa kolhosnikkojen yksilövelvollisuuksista;

d) niiden kolhoosien kolhosnikoille, joilla on farmilla yli 50 lehmän, säätää 60 prosentin alennus maidon valtiolle luovuttamisessa kolhosnikkojen yksilövelvollisuuksista.

SSSR:n Kansankomissarien Sovetin puheenjohtaja
V. MOLOTOV.
SSSR:n Kansankomissarien Sovetin asiainhoitaja
N. PETRUNITSHEV.

Moskova, Kreml.
Marraskuun 2 päivänä v. 1937.

Karjalan työtätekevät esittävät kandidaattejaan

Petrovskin rajonin Motorinskin mekanisoidun metsäpunktin työläiset ja palveluskuntalaiset esittivät deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Iosif Vissarionovitsh Stalinin** ja deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin Karjalan ASSR:n valistusasiain kansankomissarin sijaisen **Anna Stepanovna Afanasjevan.**

Soutjärven rajonin Vehrutshein selsovetin työläiset ja kolhoosilaiset esittivät deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Aleksandr Vasiljevitsh Kosarevin** ja deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin **Nikolai Ivanovitsh Jezhovin.**

Äänisenrannan rajonin Lokakuun revolutsion nim. om. sahan työläiskollektiivi esitti deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Nikolai Ivanovitsh Ivanovin** ja deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin **Mihail Vasiljevitsh Vodopjanovin.**

Äänisenrannan Pain mekanisoitu metsäpunkti esitti deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Iosif Vissarionovitsh Stalinin** ja deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin **Tatjana Semenovna Vikulinan.**

Kontupohjan Lespromhoosin työläiskollektiivi esitti deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Nikolai Ivanovitsh Ivanovin.**

Sunastroin rakennustyöläisten kollektiivi esitti deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Lazarj Moisejevitsh Kaganovitshin.**

Sunun sahan työläiskollektiivi esitti deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin **Iosif Vissarionovitsh Stalinin** ja deputaattikandidaatiksi Liiton Sovettiin **Nikolai Ivanovitsh Ivanovin.**

Vaalienedellisissä neuvotteluissa

Petroskoin kaupungin vaaliokrugan vaalienedellinen neuvottelu esitti deputaattikandidaateiksi Liiton Sovettiin toverit **Stalinin, Kosarevin, Mehlisin, Kaganovitshin** ja **Ivanovin** ja deputaattikandidaateiksi Kansallisuuksien Sovettiin toverit **Molotovin, Blücherin** ja **Papaninin.**

Kansallisuuksien Sovetin vaalien Petroskoin maaseudun vaaliokrugan vaalienedellinen neuvottelu esitti deputaattikandidaateiksi Liiton Sovettiin toverit **Stalinin, Kaganovitshin, Jezhovin, Kosarevin** ja **Ivanovin.** Deputaattikandidaateiksi Kansallisuuksien Sovettiin RSFSR:stä toverit **Voroshilovin** ja **Tyrkinin** ja deputaattikandidaateiksi Kansallisuuksien Sovettiin Karjalan ASSR:stä toverit **Budjonnyin, Vodopjanovin, Shkirjatovin** ja **Vavashkinin.**

Kansallisuuksien Sovetin vaalien Kontiovaaran vaaliokrugan vaalienedellinen neuvottelu esitti deputaattikandidaateiksi Liiton Sovettiin toverit **Stalinin, Molotovin, Voroshilovin** ja **Soljakovin,** ja deputaattikandidaateiksi Kansallisuuksien Sovettiin toverit **Zhdanovin, Litvinovin, Kosiorin, Mikojanin, Tyrkinin** ja **Kljutsharevan.**

VIIME TIEDOT

Pohjoisnavalta — Karjalan työtätekeville

Sydämellisesti tervehdin Karjalan työtätekeviä Suuren Lokakuun revolutsion kaksikymmentävuosipäivän johdosta. Tsaristisen Venäjän autiosta syrjäseudusta on kasvanut, lujittunut maamme satumaisen kaunis helmi. Minä olen syvästi liikutettu siitä luottamuksesta, jota ovat minua kohtaan osoittaneet Petroskoin työtätekevien kollektiivit, esittämällä minut deputaattikandidaatiksi Kansallisuuksien Sovettiin. Tämä suurenmoinen kunnia antaa minulle uutta energiaa taistelussa Pohjoisen Jäämeren tutkimiseksi ja valtaamiseksi, jota me nykyään suoritamme. Minä vannon antavani kaikki voimani synnyinmaamme hyväksi, Leninin-Stalinin asian hyväksi.

PAPANIN.

"Pohjoisnavan" asemalla

Marraskuun 5 päivänä kello 1 päivällä liikkuva "Pohjoisnavan" asema oli 83 asteella 49 minuutilla pohjoista leveyttä ja 2 asteella 22 minuutilla läntistä pituutta.

Aseman rajonissa oli yhtäläinen pilvisyys, heikko lumipyry, pakkasta 13 astetta, 4 ballin itätuuli.

Rudolfin saarella samana aikana lämpömittari näytti 22 astetta pakkasta. Saarella on 4 ballin pohjoistuuli, kauttaaltaan pilvisyys. Pilvet kulkivat 200 metrin korkeudella.

Brüsselin konferenssi alkanut

Brüssel, (TASS). Lokakuun 3 päivän aamulla alkoi Washingtonin sopimuksen v. 1922 allekirjoittaneiden valtioiden konferenssi. Konferenssiin **ovat** saapuneet Yhdysvaltojen, Belgian, Kiinan, Ranskan, Portugalian, Hollannin, Italian ja Iso-Britannian edustajat. Washingtonin sopimuksen allekirjoittanut yhdeksäs valtio — Japani — ei ole edustettu konferenssissa.

Sitäpaitsi, konferenssiin osallistuvat Britannian dominionien (Australian, Etelä-afrikalaisen liiton, Kanadan, Uuden Zeelannin), sekä myöskin Indian edustajat ja myöhemmin Washingtonin sopimukseen yhtyneiden valtioiden — Tanskan, Ruotsin, Norjan, Meksikon ja Bolivian edustajat.

Erikoisia intressejä Kaukaisessa Idässä omistavana valtiona on kutsuttu konferenssiin SSSR. Sen edustajisto, minkä kokoonpanossa on t.t. Litvinov, Potemkin ja Rubinin, osallistuu myöskin konferenssiin.

Belgian ulkoministeri Spaak avajaispuheessaan lausui valittelunsa, että konferenssiin osallistumisesta kieltäytyivät Saksa ja Japani.

Spaakin avajaispuheen jälkeen konferenssin puheenjohtajaksi valittiin Spaak. Pääsihteeriksi vahvistettiin Belgian edustajiston sihteeri de Fenff.

Sen jälkeen esiintyi Amerikan Yhdysvaltojen ensimmäinen delegaatti Norman Davis. Hän lausui, että Kaukaisessa Idässä kehittyneillä sotatoimilla on vakava merkitys ei ainoastaan Kiinalle ja Japanille, mutta myöskin koko maailmalle.

Davisin jälkeen esiintynyt Eden lausui, että hän täydellisesti hyväksyy Davisin esiintymisen.

Sen jälkeen esiintyivät Delbos ja Italian delegaatti Aldrovandi. Viimeksimainittu lausui, että Italian hallitus suhtautuu "sangen pidättäytyvästi" tähän konferenssiin.

Sen jälkeen puheenjohtaja ilmoitti väliajan kello 16 asti.

Tov. Litvinovin esiintyminen

Brüssel, (TASS). Heti Brüsselin konferenssin päiväistunnon alkamisen jälkeen, puheenjohtaja antoi puheenvuoron tov. Litvinoville.

Tov. Litvinov lausui:

"Washingtonin sopimuksen osanottajien kutsun ja Kansainliiton päätöksen nojalla saavuttuani tänne, minä voin yhtyä Kaukaisen Idän tapahtumien siihen kuvaukseen, minkä täällä antoivat kutsuneet valtiot ja varsinkin Yhdysvaltojen kunnioitettava edustaja. Minun ei kaipaa tässä tehdä erikoista ilmoitusta, sitäkin suuremmalla syyllä, että konferenssin edessä oleva probleemi on jo ollut käsittelyn kohteena Genevessä, missä heräsikin aate tämän konferenssin koollekutsumisesta, ja missä oli sanottu kaikki, mitä tilanne vaatii.

Sovettihallitus on joutunut monta kertaa lausumaan mielipiteensä niin yhteisen kysymyksen suhteen taistelusta agressiota vastaan kansainvälisenä ilmiönä, kuin myöskin tämän agression erillisten aktiivisten ilmaustapausten johdosta. Kaikki nämä lausunnot ovat aina olleet lähtöisin yksinomaan sen uskollisuudesta rauhan aatteelle. Tämä aate, epäilemättä, henkevöittää, sangen pieniä poikkeuksia lukuunottamatta, myöskin muiden valtioiden hallituksia, mikä luo niille kaikille yhteisen platformun ja katsantokantojen yhteisen lähtökohdan. Erimielisyydet niiden välillä alkavat vasta silloin, kun herää kysymys siirtymisestä yhteisestä aatteesta kysymykseen rauhan säilyttämisen eniten effektiivisistä keinoista tai sen palauttamisesta siellä, missä se on osoittautunut rikotuksi. Jokatapauksessa, ensimmäisenä ja kiertämättömänä askeleena on probleemin yhteinen käsitteleminen kansainvälisissä konferensseissa tai muissa järjestöissä. Muutamissa tapauksissa jo konferenssin koollekutsuminen yhteistä käsittelyä varten on jo vissinlainen akti, millä on määrätynlainen moraalinen arvonsa. Juuri tämän vuoksi minä, sovettihallituksen nimessä, tervehdin tätä konferenssia ja lausun kiitoksen Belgian hallitukselle ja sen ulkoministerille herra Spaakille siitä työstä, minkä he ottivat itselleen tämän konferenssin koollekutsumisessa, ja delegatsioille osoitetusta vastaanotosta.

Viimeiset vuodet ovat rikastuttaneet kansainvälistä elämää sangen arvokkaalla kokemuksella, ja tämä kokemus pakottaa meitä kiinnittämään huomiota niihin vaarallisiin raveihin ja rapakkoihin, joita on kansainvälisten konferenssien tiellä. Osoittamani kokemus opettaa meitä, että kansainväliset konferenssit, komiteat ja muut järjestöt, joiden kutsumuksena on määrätynlaisten päämäärien palveleminen, varsinkin pitkäaikaisen olemassaolonsa tapauksissa, ovat toisinaan taipuvaisia unohtamaan suoranaisen tarkoituksensa, palvelusroolinsa ja alkavat elää omaa itsenäistä elämäänsä, omia intressejään. Ne alkavat huolehtia pääasiallisesti olemassaolonsa säilyttämisestä, näiden konferenssien initsiaattorien ja järjestäjien moraalisesta hävittämisestä, omista ulkoisista menestyksistään, mitkä eivät usein satu yhteen sen asian menestyksen kanssa, minkä vuoksi konferenssi on herätetty elämään. Enemmänkin, toisinaan syntyy erimielisyys vieläpä näiden erilaisten intressienkin välillä; alkaapa vielä hetki, jolloin konferenssi tai komitea, joiden olisi pyrittävä agressiivisten ilmiöiden poistamiseen tai estämiseen, itse huomaamattaan muuttuvat agressorin aseeksi, mikä käyttää niitä agressiivisten tekojensa verhona ja välineenä.

Se tapahtuu silloin, kun kansainväliset järjestöt joutuvat kosketuksiin itse agressorien yritysten kanssa taivuttaa niitä muuttamaan kantansa. Agressorille johdonmukaisten myönnytysten yhteydessä olevien neuvottelujen prosessissa, voidaan ylittää se raja, josta epäilemättä parhaimpien aikomusten innostamat ihmiset voivat huomaamattaan luisua agressorin näkökannalle, puhelevat sen kanssa kielellä, mikä itseasiassa puolustaa ja kannustaa sen tekoja.

Silloin kun puhe on yhden valtion agressiivisesta hyökkäyksestä toista valtiota vastaan ja tämä hyökkäys osoittaa jonkinlaista menestystä, niin saavuttaakseen menestyksen, kansainvälisellä järjestöllä ei ole mitään muuta sen helpompaa kuin sanoa agressorille: "Ota itsellesi saaliisi, se, minkä olet anastanut voimalla, ja olkoon rauha kanssasi", ja agressorin uhrille — "rakasta agressoriasi, äläkä vastusta pahaa". Konferenssille tämä voi olla ulkonainen menestys, mutta ei rauhan voitto, ei rauhaarakastavien maiden voitto. Tällaiset menestykset voivat ainoastaan aiheuttaa agression uusia tapauksia ja herättää uusien konferenssien välttämättömyyden, ja niin edespäin aivan loppumattomiin. Agression puoltamista ja monistamista helpoittaa vielä sekin seikka, että silloin kun kansainvälinen järjestö luisuu mainitsemaltani suoralta tieltä, ovat kiertämättömiä hankaukset rauhaarakastavien maiden välillä, mitkä aiheuttavat niiden keskinäisen eristäytymisen, ja joita, vuorostaan, taitavasti käyttävät hyväkseen agressorit. Sensijaan, rauhaarakastavien maiden yhdistyminen on erikoisen välttämätön sinä hetkenä, jolloin agressiiviset maat yhä enemmän ja enemmän yhdistyvät ja sulautuvat keskenään, muodostaen uhkan valtioiden yhä suuremmalle luvulle.

Katsoen tarpeelliseksi varoittaa tällaisista vaaroista, joita nykyisissä oloissa voi kohdata jokainen konferenssi, minä toivon menestystä Brüsselin konferenssille ja niille ehdotuksille, joita me, varmaankin, saamme kuulla kutsuneiden valtioiden taholta. Minä olen vakuutettu, että uusi konferenssi välttää osoittamani vaarat ja ehdotukset tulevat ajamaan takaa ei ainoastaan Kaukaisessa Idässä rauhan palauttamisen päämäärää, mutta myöskin oikeudenmukaista rauhaa, mikä ei vapauta, vaan sitoo agression tulevaisuudessakin ja maailman muissakin osissa".

Kaikkien maiden kansat tervehtivät suurta sovettikansaamme

Ranskan kompuolueen KK:n tervehdys Sovettiliiton kansoille

Paris, (TASS). "Humanite" julkaisi Ranskan kommunistisen puolueen Keskuskomitean seuraavan tervehdyksen Sovettiliiton kansoille:

"Ranskan kommunistisen puolueen Keskuskomitea yhtyy v. 1917 mainehikkaan Lokakuun revolutsion XX-vuotispäivälle omistettuihin riemusanomiin.

Se tervehtii sovettikansalaisia niiden loistavista voitoista teollisuuden, maatalouden, kirjallisuuden, tieteen ja taiteen alalla, joita ne ovat saavuttaneet sosialismin kahden suuren taistelijan — Leninin ja Stalinin johdolla.

Sovettiliitto seisoo Ranskan kansan silmien edessä demokratian, vapauden ja rauhan maana.

Demokratian maa — Sovettiliitto antaa kaikille kansalaisilleen, miehille ja naisille, vanhoille ja nuorille, oikeuden työhön, lepoon ja sivistykseen.

Vapauden maa — Sovettiliitto antaa jokaiselle kansalaiselle ihmisen riiston toisen ihmisen taholta hävittämisen ja kapitalistisen voiton hävittämisen tuloksena, rajattomat mahdollisuudet ihmisen henkilöllisyyden kehittämiseen.

Rauhan maa — Sovettiliitto antaa kollektiivisen turvallisuuden ja keskinäisen avun sopimusten järkkymättömällä ja kaukonäköisellä politiikallaan rauhaajanoavien maiden kansoille veljellistä apua ja loistavan esimerkin vapaiden kansojen federatsiosta.

Demokratian, vapauden ja rauhan maa — Sovettiliitto asettaa fasistisille agressoreille Abessiniassa, Espanjassa ja Kiinassa, hitleriläisille sodanlietsojille ja niiden inhoittaville agenteille — kontrrevolutsionisille trotskilaisille spioneille esteen taloudellisella ja ennenkaikkea sotilaallisella mahdillaan.

Sovettiliitto on kylmäverisyydellään, viisaudellaan, järkevyydellään ja lujuudellaan tehnyt suuria palveluksia rauhan asialle.

Keskuskomitea, ollen vakuutettu siitä, että se lausuu koko Ranskan kansan tunteet, joka on enemmän kuin koskaan ennen uskollinen kansanrintamalle ja täynnä päättäväisyyttä kulkea eteenpäin demokratian, vapauden ja rauhan tietä, lausuu Sovettiliitolle syvän kiitollisuutensa.

Eläköön Ranskan ja SSSR:n ystävyys, rauhan tuki!

Eläköön Sovettiliitto!

Eläköön suuri bolshevikien puolue!

Eläköön voittojen suuri mestari toveri Stalin!"

Sankarillinen Madrid tervehtii SSSR:n kansoja

Espanjan pääkaupungin, Madridin puolustautumisen vuosipäivänä, Madrid tervehtii mainehikasta Venäjän kansaa, joka on esimerkkinä ja johtajana koko maailman työtätekeville. Madrid, sovettitoverit, on puolustautunut koko vuoden ja tulee puolustautumaan samanlaisella innostuksella ja sankaruudella koko maailman rauhan nimessä, sillä meidän asiamme onkin tämän rauhan puolustamista. Me emme halunneet, emmekä halua sotaa. Samoin kuin tekin, me haluamme rauhaa, lujaa ja jatkuvaa rauhaa. Kukapa meistä ja paljonko meistä kaatuisikaan taistelussa, me saavutamme vapauden ja oikeudenmukaisuuden. Niiden puolesta me olemme valmiita kantamaan kaikki välttämättömät uhrit.

Sovettiveljet, Madrid lähettää teille sydämellisen tervehdyksensä!

Eläköön Espanjan tasavalta!
Eläköön SSSR!

KENRAALI MIAJA.

Madrid, marraskuun 3 päivänä (Telefonitse).

Espanjan kansa voittaa!

Voittamattoman Madridin sankarillisen puolustuksen vuosipäivä sattuu yhteen Suuren Lokakuun revolutsion XX-vuosipäivän kanssa. Näinä päivinä kaikki, Espanjan uutta huomista takoavat ihmiset tulisesti tervehtivät sovettikansaa, joka voi jo juhlia voittojensa kaksikymmentävuotispäivää.

Me olemme täynnä uskoa kansan asian voitosta. Verellämme, uhreillamme, me kirjoitamme uuden loistavan sivun Espanjan historiaan.

Teidän esimerkkinne, kansan onnen parhaimpien taistelijoiden esimerkki, antaa voimaa ja uskoa meille, jotka puolustamme Espanjan vapautta ja riippumattomuutta. Espanjan kansa voittaa!

Espanjan tasavallan sotajoukkojen pääesikunnan päällikkö kenraali
VICENTE ROJA.

Madrid,
marraskuun 3 päivänä.

Juhlatilaisuuksia Yhdysvalloissa

New York, (TASS). "Daily Workerin" tiedonannon mukaan, Yhdysvaltojen kommunistinen puolue järjestää Suuren Sosialistisen revolutsion XX-vuosipäivän kunniaksi maan suurissa kaupungeissa joukkomiitinkejä.

New Yorkin suurimmassa salissa — "Madison Squaressa", jossa on 22 tuhatta paikkaa, tulee järjestetyksi joukkomiitinki, jossa pääpuhujana tulee olemaan Yhdysvaltojen kommunistisen puolueen KK:n puheenjohtaja Foster. Kommunistisen puolueen Chicagon järjestö järjestää marraskuun 9 päivänä miitingin kaupungin suurimmassa salissa — "Civic Opera House".

Marraskuun 10 päivänä tulee olemaan joukkomiitinkejä Seattlessa. Suurilukuisia joukkomiitinkejä tulee olemaan myöskin Los Angelesissa, San Franciscossa, Philadelphiassa, Detroitissa ja muissa kaupungeissa.

Marraskuun 5 päivänä New Yorkissa, "Carnegie Hallissa" on miitinki, jossa "Sovettiliiton ystävien amerikalaisen yhdistyksen" edustajat antavat Sovettiliiton täysvaltaiselle edustajalle Yhdysvalloissa tov. Trojanovskille "SSSR:n ja Yhdysvaltojen ystävyyden kultaisen kirjan". Tässä kirjassa on useimpien satojen tuhansien amerikalaisten allekirjoitukset, jotka onnittelevat Sovettiliittoa Suuren Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivän johdosta. Miitingissä esiintyvät John Hopkinsin yliopiston yhteydessä olevan lääketieteellisen instituutin tirehtööri Henry Sigerist, tunnettu napapiiritutkija Stephenson ja opettajien ammattiliiton puheenjohtaja professori Jeerome Davis.

Sovettiliitto on toiveiden maa

Lontoo, (TASS). Suuren sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivän yhteydessä aviopuolisot Sidney ja Beatrice Webb antoivat TASSin kirjeenvaihtajalle seuraavan lausunnon:

"Minkä vuoksi Suuren Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivää niin suurella riemulla tervehditään koko maailmassa niiden taholta, jotka vihaavat kapitalistista sivistystä? Siksi, että Sovettiliitto eroittautuu toivon maana, jossa nuoriso on varma ja iloinen.

Sovettiliitto on huomattavassa määrässä voittanut suurenmoiset vaikeudet jättiläismäisessä sosiaalisessa ja ekonoomisessa rekonstruossaan. Se, mitä kommunismi ehdottaa maailmalle, yhä kasvavassa määrässä tunnustetaan uudeksi sivistykseksi, minkä kohtalo on säätänyt leviämään muihinkin maihin. Tämän sivistyksen vallitessa ihmiskunta tulee luomaan elämän yhä korkeamman tason".

"Sovettiliiton viikko" Madridissa

Valencia, (TASS). Madrid juhlallisesti viettää "Sovettiliiton viikkoa". Virastojen rakennuksissa ja yksityisten taloissa liehuvat liput. Pääkadulla erikoisiin porttiholveihin on kiinnitetty Stalinin, Voroshilovin ja Litvinovin suurikokoiset kuvat. Juoksuhaudoissa Toledon sillan luona, mikä eroittaa Madridin Carabansellista, on lippuja ja plakaatteja.

Englanti

Lontoo, (TASS). Tunnettu englantilainen juristi parlamentin jäsen Pritt keskustelussa TASSin edustajan kanssa lausui:

"Suuren Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivän perusmerkityksenä ulkoiselle havainnoitsijalle on se, että se on kertakaikkiaan osoittanut, että sosialistinen ekonomiikka on ainoa ulospääsy tilanteesta miljoneille kärsiville ihmisille".

Tshekkoslovakia

Prag, (TASS). SSSR:n täysvaltainen edustajisto Pragissa saa lukuisia tervehdyksiä Tshekkoslovakian ammattiliitoilta, tehdaskomiteoilta, yhteiskunnallis-kulttuurisilta ja muilta järjestöiltä.

Kladnon "Poldi-Hytten" metallitehtaan tehdaskomitea 5.100 työläisten nimessä kirjoittaa: "Me olemme vahvasti vakuutettuja siitä, että ensimmäinen sosialistinen valtio mahtavine Punaisine Armeijoineen muodostaa voittamattoman linnoituksen taistelussa fasistisia maita vastaan, jotka uhkaavat pieniä kansoja, siinä luvussa myöskin Tshekkoslovakiaa. Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivä on suuri juhla myöskin meille".

Sovettiliittomme lehdistön palstoilta

Snaipperin saavutukset

Äskettäin suoritettiin N-divisian ampumakilpailut konekiväärеillä. Kilpailuissa voitti ensimmäisen paikan puna-armeijalaisnuorisoliittolainen Reshetov. Kahdellakymmenellä kuulalla hän lävisti kaikki sitä varten asetetut kymmenen maalitaulua. Tarkastuksessa huomattiin, että jokaiseen maalitauluun oli osunut kaksi kuulaa kuhunkin.

("Pravda Vostoka")

Aarre

Moskovan työläiset P. Filimonov ja G. Davydov puhdistaessaan kellarikerrosta Maksimovskin kadun talossa N:o 1/7 löysivät kimpaleen kultaa painoltaan 1 kg., 15 kultasormusta, 27 kultarahaa ja paljon hopearahoja. Löytö on luovutettu 27:nnelle miliisiosastolle.

("Izvestija")

Muinaishauta

Kiishkon kylässä, Bashkirian tasavallassa, on löydetty kaivaustöitä tehdessä kadun keskeltä muinaishauta. Hauta on I—III vuosisadalta.

"Pugatshevin" filmaus

Historiallisesta filmistä "Pugatshev" on filmaus päättynyt. Suuren Lokakuun Sosialistisen revolutsion XX-vuotispäivänä filmiä tullaan näyttelemään kaikissa kinoteattereissa. Filmin valmistus suoritettiin 16 kuukaudessa.

Vastaavan toim. sijainen
A. VIHOLAINEN

Lehtemme lukijain tietoon

Lehtemme seuraava numero ilmestyy marraskuun 10 p. v. 1937.

TOIMITUKSEN TELEFOONIT: Vastaava toimittaja 7-90. Vastaavan toimittajan sijainen ja toimitussihteeri — 7-90. Osastojen johtajat — 7-23. Karjalan kielisen materiaalin toimittaja, kirjeenvaihto-osasto ja asioidenhoitaja — 479. — Kirjaizien osasto i karjalankielizen materjualun redaktor — 479. ТЕЛЕФОНЫ РЕДАКЦИИ: ответственный редактор — 7-90, заместитель ответств. редактора и ответствен секретарь — 7-90. Зав. отделами — 7-23. Отдел писем и редактор материала на карельском языке — 4-79.
TOIMITUKSEN OSOITE: — АДРЕС РЕДАКЦИИ: АКССР — Петрозаводск, Пушкинская 7. ИЗДАТЕЛЬСТВО Карельского Обкома ВКП(б), адрес: АКССР Петрозаводск, Пушкинская 7, комн. № 304, тел. 517. Отдел объявлений — 1-68. — Типография им. Анохина АКССР, гор. Петрозаводск, Пушкинская 7. Уполномоч. Главлита Карельской АССР № А 1322 Заказ № 3663 Тираж 5830